

TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR.1628

ȘEDIȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 24.11.2021

TRIBUNALUL COMPUS DIN

PREȘEDINTE: G _____ V _____

GREFIER: C _____ I _____ M _____

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul E _____ E _____ E _____ în contradictoriu cu pârâții B _____ B _____ C _____, Direcția Națională Anticorupție – Structura Centrală, C _____ C _____ C _____, având ca obiect acțiune în răspundere delictuală.

Dezbaterile și cuvântul pe fond au avut loc în ședința publică din data de 09.11.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 24.11.2021, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București-secția a IV-a civilă sub nr. de dosar _____/2021, reclamantul E _____ E _____ E _____, în calitate de reclamant, a chemat în judecată pe pârâții B _____ B _____ C _____ - procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, C _____ C _____ C _____, R _____ C _____, solicitând instanței de judecată ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună obligarea în solidar a pârâților la plata unei despăgubiri în cuantum de 1.000,000 lei (RON) reprezentând repararea prejudiciului cauzat prin emiterea unor comunicate de presă și furnizarea de informații defăimătoare către jurnaliști prin încălcarea prezumției de nevinovăție (cu referire îndeosebi la comunicatele de presa nr. 336/VHI/3/23 martie 2016 nr.342/VIII/3/23 martie 2016 postate pe site-ul www.pna.ro, site oficial al DNA-Structura Centrală), nerespectarea dreptului la viață privată, facilitarea încălcării dreptului la propria imagine și atingerea adusă vieții private prin informațiile și datele personale furnizate în mod abuziv în presă în timpul urmăririi penale, obligarea în solidar a pârâților la plata de daune cominatorii de 100 lei (RON) pentru fiecare zi de întârziere în plata despăgubirilor la care vor fi obligați prin prezenta hotărâre, publicarea hotărârii definitive în două ziare centrale pe cheltuiala pârâților.

În motivarea cererii, reclamantul arată, în preambulul acestei acțiuni, că se impune a se sublinia faptul că, în România, la nivelul opiniei publice, fenomenul corupției este considerat a fi o prezență constantă și generalizată în cadrul instituțiilor statului. Așa cum se știe de mult timp, aplicarea etichetei de „penali” față de persoanele cercetate sau trimise doar în judecată aruncă asupra acestora o anateme echivalentă cu o condamnare necondiționată și irevocabilă.

Una dintre categoriile profesionale asociate cel mai frecvent cu acest fenomen a fost multă vreme aceea a magistraților. Se cunoaște faptul că sunt mediatizate frecvent declarații ale unor persoane cu putere de decizie, cu un impact deosebit asupra publicului larg cu privire la gradul mare de corupție existent în societatea românească în general și în interiorul sistemului judiciar, în special. În acest fel, în conștiința publică, s-a cristalizat o opinie generalizată referitoare la o prezumată lipsă de corectitudine și de probitate profesională a multora dintre reprezentanții corpului magistraților.

Invocă în continuare faptul că în percepția opiniei publice, afirmațiile din spațiul public capătă valoare de certitudine; cu atât mai mult, dacă aceste afirmații sunt făcute în cadrul unor comunicate de presă

concepute și livrate de instituțiile publice (mai ales de cele din sistemul judiciar), credibilitatea acestor informații este cu atât mai puternică cu cât publicul nevizat nu are nici priceperea și nici posibilitatea filtrării informațiilor sau a aprecierii lor corecte. Efectul este în mod evident acela că persoanele la care se referă informațiile sunt prezumate în mod absolut ca fiind vinovate, aspect cu consecințe incontestabile și incomensurabile, pe toate planurile.

Pe parcursul timpului, din modul în care erau relatate și prezentate informațiile furnizate prin comunicatele de presă emise de DNA până la nivelul anului 2017, ele induceau publicului larg certitudini asupra unor fapte și vinovății ce ar fi stabilite în mod obiectiv și definitiv și nu ideea unei opinii incipiente a procurorului, ce ulterior ar putea fi răsturnată prin evoluția probelor din dosar.

Mai arată reclamantul în cerere că este de notorietate faptul că aceste comunicate conțineau o multitudine de detalii, în primul rând cu privire la situația de fapt și vinovăția persoanei cercetate, chiar dacă aceste aspecte ale cauzei (la momentul comunicatului de presă), nu erau stabilite în mod definitiv în dosar și chiar dacă, nu de puține ori, prezentarea se baza pe interpretări proprii ale anchetatorilor, ce nu aveau corespondent cu ansamblul probele din dosar; în acest context, prin modul în care erau prezentate pretenziile faptele, se inducea opiniei publice ideea unei garanții de rigurozitate și adevăr. Mai mult decât atât, dacă prezentarea (fie și parțială) a comunicatelor pe canalele media avea loc pe fondul unor imagini înfățișând persoanele cercetate în cătușe, publicul era condus invariabil la concluzia de vinovăție neîndoielnică a acestor persoane, impactul fiind nimicitor.

Această împrejurare a condus de multe ori la concluzia ca imaginea persoanelor cercetate era în mod intenționat maculată, în realitate urmărindu-se de către procurorii DNA provocarea unei puternice emoții publice și a unui sentiment de revoltă și dezaprobare din partea opiniei publice, aspecte care, ulterior, să poată fi invocate în diferitele etape procesuale ale dosarului, inclusiv pentru obținerea unor măsuri preventive cât mai aspre, așa cum s-a întâmplat în cazul meu, lucru la care mă voi referi ulterior.

Referitor la justificarea calității procesuale a pârâților, învederează pârâțul că potrivit art. 36 C __, „(1) Calitatea procesuala rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecării. (2) Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond”. Calitatea procesuala pasivă constă în identitatea între persoana pârâțului și cel despre care se pretinde că este obligat în raportul juridic supus judecării. Sarcina indicării calității procesuale revine reclamantului care, prin cererea de chemare în judecată, trebuie să expună împrejurările din care să rezulte că el este îndreptățit să-l cheme în judecată pe pârât și că acesta din urmă este cel obligat în raportul juridic dedus judecării.

Având în vedere complexitatea și natura prezentei cauze, apreciază că se impun, mai înainte de toate, precizări cu privire la calitatea procesuală pasivă a fiecărui pârât în parte.

Astfel, în ceea ce o privește pe pârâta B ____ B ____ C ____ ța, la data la care s-au derulat faptele ilicite prejudiciabile, aceasta îndeplinea funcția de Procuror Șef al Direcției Naționale Anticorupție - Structura Centrală; așa cum ea însăși a declarat în conferința de presă din data de 14.02.2018, poartă întreaga responsabilitate a relației instituției pe care o conducea și în legătură cu comunicatele de presă care se postează pe site-ul www.pna.ro, unde au fost postate și comunicatele emise în legătură cu dosarul în care am fost cercetat.

Potrivit art. 69 alin.2 lit a-e din Regulamentului de Ordine Interioară al DNA, aprobat prin OMJ/C/15.05.2015, Biroul de Informare și Relații Publice din cadrul Direcției Naționale Anticorupție funcționează în subordinea directă a procurorului Șef al DNA, având printre alte atribuții, mijlocirea și facilitarea relațiilor reprezentanților DNA cu cei ai mijloacelor de informare în masa, iar potrivit aceluiași text, acest birou întocmește proiectele comunicatelor de presă, iar după aprobarea lor de către procurorul șef al direcției, le difuzează operativ mass-mediei. Este indubitabil, așadar, faptul că toate

comunicatele de presă postate pe site-ul oficial al instituției pe perioada mandatului pârâtei L _____ C _____ Kovesi erau prezentate acesteia și postate public doar cu acordul său, ceea ce justifică pe deplin calitatea procesuală pasivă a sus-numitei în prezenta cauză, după cum justifică și întrunirea tuturor condițiilor de fond ale răspunderii civile delictuale, așa cum voi arăta și dovedi în prezenta acțiune.

Chemarea în judecată a Direcției Naționale Anticorupție - Structura Centrală se justifică prin aceea că, potrivit art. 1373 Cod civil, „(1) comitentul este obligat să repara prejudiciul cauzat de prepușii săi, ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. (2) Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său al altuia”.

Potrivit art.1 Regulamentul de Ordine Interioară al DNA, această instituție este organizată ca structură cu personalitate juridică în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar art.6 alin. 3 din același act normativ dispune că „în cadrul DNA funcționează structuri în subordinea directă a Procurorului Șef al Direcției”, aceste structuri neavând personalitate juridică proprie.

Este indubitabil raportul de prepușenie între procurorii chemați în judecată prin prezenta acțiune și Direcția Națională Anticorupție - Structura Centrală, ceea ce atribuie acestei instituții calitatea procesuală pasivă în prezenta cauză.

În ceea ce privește pe pârâții C ___ C _____ C _____ și R _____ Ceraseia, aceștia, în calitate de procurori ce au instrumentat dosarul la care se referă comunicatele de presă din data 23 martie 2016, precum și articolele bazate pe informațiile „scurse pe surse” în timpul urmăririi penale și în care a fost trimis în judecată pentru fapte de corupție, au comunicat către presă informații din timpul anchetei, prin încălcarea flagrantă a prezumției de nevinovăție, ceea ce a determinat apariția periodică a unor articole în mod deosebit în publicațiile apropiate DNA, articole denigratoare care au afectat în mod sistematic imaginea publică și viața privată, atât a sa cât și a familiei sale, fiind prezentat ca un infractor a cărui vinovăție fusese deja stabilită de către instanță, printr-o hotărâre definitivă de condamnare; ulterior apariției unor asemenea articole, procurorii DNA obișnuiau să se prevaleze de aceste articole inclusiv pentru obținerea prelungirii arestării sale preventive și anihilarea oricărei încercări legale pe care a făcut-o de a obține o măsură neprivativă de libertate, scop ce a fost atins în mod repetat,

În ceea ce îl privește pe pârâțul C ___ C _____, acesta își justifică calitatea procesuală pasivă și prin aceea că, în datele de 1.03.2016, 2.03.2016 și 23.03.2016, în calitate de șef al DNA- Structura Teritorială Ploiești, a permis accesul presei în curtea instituției și chiar manifestarea unui comportament abuziv din partea jurnaliștilor, prin filmarea sa în contra voinței mele (inclusiv în momentul în care a fost încătușat) și adoptarea unor atitudini presante și abuzive, adresarea unor întrebări insistente și insinuante despre motivul audierii sale la DNA sau chiar despre vinovăția sa (prezentată ca certă), de la intrarea în curtea instituției și până la ușa de acces în instituție sau de la ieșirea din clădire până în stradă (respectiv până la duba Poliției, în seara reținerii sale), astfel de scene derulându-se în prezența polițiștilor DNA și a lucrătorilor de la Gardă, ce nu au făcut nimic pentru a opri astfel de manifestări, câtă vreme fuseseră permise și chiar determinate de către conducerea unității de parchet. Aceste filmări ce s-au derulat timp de mai multe zile în presa locală și națională, scrisă și la televizor, l-au prezentat încătușat sau ieșind vădit tulburat din sediul DNA.

Arată reclamantul că campania de presă cu caracter denigrator împotriva sa a debutat încă din după-amiaza zilei de 1 martie 2016 când a fost invitat telefonic de către pârâțul C ___ C _____ la sediul DNA Ploiești pentru a purta cu el o discuție neoficială, în acel moment el neavând nici o calitate în vreun dosar penal aflat pe rolul acestei unități de parchet. Avea să constate și să înțeleagă ulterior că scopul acestei discuții a fost intimidarea sa și obținerea de către pârâț a unor denunțuri și/sau declarații

incriminatoare împotriva unor persoane publice din România, acțiunea procurorului fiind total abuzivă și împotriva oricăror norme de procedură penală, aspecte ce fac obiectul cercetării atât în cadrul unei sesizări la Inspekția Judiciară, cât și al unei plângeri penale pe care le-a formulat împotriva celor doi procurori de caz.

În acea zi, atât la intrarea cât și la ieșirea lui din sediul DNA Ploiești, încercându-se, mai mult ca sigur, constrângerea sa psihică prin intimidare, procurorii DNA au convocat presa, ziaristii aflându-se la ușa unității de parchet, la momentul sosirii sale, întrebându-se insistent și chiar agresiv în ce calitate a fost convocat. Deși inițial a crezut că presa se afla acolo întrucât se derulau audieri și în alte cauze în acea zi, ulterior a constatat ca nu era așa, întrucât, la scurt timp după ieșirea lui de la DNA și până seara târziu, au fost difuzate pe posturi locale și naționale știri formulate într-o asemenea manieră încât să sugereze publicului, încă înainte de a fi audiat, ca ar fi avut calitatea de suspect în „dosarul P _____” lucru ce poate fi constatat vizionând știrile televizate în acea zi, știri care se afla pe youtube, precum și din presa scrisă din care anexează articole exemplificative.

Acest linșaj mediatic ce nu are nimic în comun cu prezumția de nevinovăție a fost inițiat și folosit de către procurorii DNA în special prin „presa de casa” (jurnalistul C _____ S _____ - bun prieten cu procurorul N _____) pentru a-i insufla teama și a-l intimida, lucru pe care l-a și reușit în acea zi. Ca a fost un scenariu pregătit anterior dovedește și postările din zilele anterioare datei de 1.03.2017 ale acestui ziarist local de pe pagina sa de facebook, în care sugera sau afirma direct ca vor urma arestări spectaculoase și cutremure în rândul unor procurori și polițiști din oraș. Acest lucru îl sugera pe pagina sa de facebook prin postarea unor poze reprezentând explozii nucleare/globuri magice folosite de către prevestitoare, în acest fel insinuând iminența producerii unor rețineri sau audieri de răsunet în zilele care urmau.

Această campanie denigratoare a continuat și în ziua de 2.03.2016 când s-a prezentat ia DNA în calitate de martor. Deși ora la care am fost audiat a fost situată după terminarea programului la DNA și ora la care s-a terminat audierea s-a situat după lăsarea serii, atât la venirea mea cât și la plecare, presa se afla în curtea DNA, presându-l cu întrebări despre motivul audierii la acea unitate de parchet și calitatea în care a fost citat, întrucât la acea ora a fost audiat atât de către pârâțul O _____ cât și de către pârâta R _____, apreciază că ambii sunt vinovați de chemarea sau cel puțin acceptarea presei căreia i s-a permis să filmeze inclusiv în sediul DNA, prin geamul de la ușa de acces, aceasta fiind o practică permanentă a acestei unități de parchet. Din câte a putut să deducă, la ora audierii sale, nu se făceau acte de cercetare penală într-un alt dosar „de răsunet”, ceea ce îl îndreptățește să creadă că ziaristii și televiziunile fuseseră chemate în legătură cu audierea mea.

Interesul expres al presei pentru această audiere se reflectă în numeroasele știri ce au apărut în acea seară și în următoarele zile, atât în presa scrisă, cât și pe posturile tv. Și de aceasta dată a fost fotografiat împreună cu avocatul, interpelat asupra motivului prezentei sale acolo, iar seara a fost prezentată o nouă „știre” sub titulatura „Procurorul T _____ prezent din nou la DNA, însoțit de avocat”. Menționează că nici la data de 2 martie 2016 nu avea o altă calitate în dosar decât pe aceea de martor, dar din modul în care se reflectă prezența lui la DNA în acea zi, în presă, se poate deduce ca ziaristii fuseseră alimentați să prezinte imaginea lui ca fiind aceea a unui viitor inculpat. Mai mult decât atât, în acea zi ca și în următoarele, se dădea în presă și numele dosarului în care se făceau cercetările în legătura cu care se prezentase la parchet, numele lui fiind legat de redeschiderea dosarului „P _____”, deși până la acel moment, nu i se adusese la cunoștință în legătură cu ce dosar ar fi eventual cercetat, în dimineața zilei de 23 martie 2016 m-am prezentat din nou la sediul DNA Ploiești la o oră matinală, fiind citat cu o seară înainte telefonic, de către un polițist judiciar. În ciuda faptului că era foarte devreme, în jurul orei 8.30-9.00, presa se afla și de această dată în curtea unității de parchet, atât la intrarea lui, cât și la ieșirea după maxim o jumătate de oră, ceea ce îl îndreptățește să creadă ca jurnaliștii fuseseră chemați și de această dată de către DNA, permițându-li-se accesul în curte, chiar

lângă ușa de acces în instituție, de către conducerea DNA, respectiv de către pârâatul O _____ sau de către pârâta R _____ care, cu acea ocazie, a fost înștiințat ca se extinsese urmărirea penală în dosar, împotriva lui.

În continuare, reclamantul învederează că și de această dată, presa a manifestat o atitudine aproape agresivă, cu întrebări insinuante, iar faptul prezenței sale la DNA în acea dimineață, a fost îndelung reflectat în presa locală și națională, în tot cursul acelei dimineți, inclusiv prin prezentarea pe larg a dosarului în care fusese citat.

În cursul acelei zile, târziu în noapte, a fost reținut și pe data de 25 martie 2016, arestat, fapt care a declanșat în presă, în perioada 23-25 martie 2016 o campanie de presă fulminantă, constând în zeci de articole și știri televizate, atât în presa locală cât și în cea națională, fiind supus unui adevărat „linșaj” mediatic prin prezentarea lui ca fiind în mod clar vinovat pentru comiterea (dată ca sigură) a faptelor de care era acuzat. Aceste articole și știri televizate în care subiectul era preluat zile la rând în mod obsesiv și agresiv de către presă, (probabil din cauza „popularității” inculpatului S _____ G _____, la acea vreme deputat), erau însoțite de imagini și fotografii ce îl reprezentau cu cătușele la mâini sau cel puțin într-o stare de profundă tulburare psihică din cauza acestei experiențe, fapt ce ne-a afectat puternic imaginea publică, viața privată, liniștea și chiar sănătatea, atât a mea cât și ale familiei sale.

Două aspecte se impun a fi precizate și care prezintă o maximă importanță, atât în legătura cu obiectul, temeiul de drept al prezentei acțiuni, cât și cu legitimarea procesuală a celor chemați în judecată:

- 1) în primul rând, trebuie precizat că toată această campanie de presă denigratoare a pornit de la cele două comunicate de presă prezentate de către DNA-Structura Centrală în cursul zilei de 23 martie 2016, pe site-ul www.pna.ro. respectiv comunicatul nr.336/VIII/3 și comunicatul 342/VIII/3 care face referire la cel dintâi, astfel că, atât sub aspectul conținutului, cât și al consecințelor lor prejudiciabile, vor fi analizate împreună, prin corelare.
- 2) în al doilea rând, pe toată perioada analizată, debutând cu 23 martie și până la trimiterea lui în judecată la sfârșitul lunii iunie 2016, în presă au apărut tot timpul date și informații nedestinate publicității, atât cu privire la cursul anchetei (deși majoritatea covârșitoare a actelor procesuale se derula la sediul parchetului sau la instanță, în Camera de Consiliu), cât și cu privire la probele administrate în cauză (inclusiv la declarațiile martorilor cu identitate protejată), chiar înainte ca el să ia cunoștință de aceste probe, de exemplu în perioada de zece zile de la reținere, când a avut accesul la dosar restricționat. Este indubitabil faptul că, în tot timpul urmăririi penale, cei doi procurori de caz au lăsat să se „scurgă în presă” sau cel puțin au permis accesul presei la informații din dosar. În mod deosebit, aceste articole apăreau în ziarul IncomodPH care deținea informații directe din dosar și care a acordat o atenție aproape obsesivă acestei cauze, făcând o campanie denigratoare în tot acest timp.

1) Astfel, în data de 23 martie, în jurul orelor 14.30-15.00, pe site-ul www.pna.ro a fost publicat comunicatul de presă nr.336/VIII/3 prin care se aducea la cunoștința publică faptul că DNA a trimis Parchetului de pe lângă ICCJ cererea și referatul întocmit în cauză, în vederea sesizării ministrului justiției pentru a cere președintelui Camerei Deputaților încuviințarea reținerii și arestării preventive a deputatului S _____ G _____, pentru săvârșirea mai multor infracțiuni. În conținutul acestui comunicat, se arată că „în perioada 20J 3-2014, în timp ce pe rolul Parchetului de pe lângă Curtea de Ape Ploiești se afla în curs de urmărire penală o cauză complexă în care se efectuau cercetări cu privire la săvârșirea unor infracțiuni de evaziune fiscală și spălare de bani, mai multe persoane vizate au obținut informații confidențiale pe mai multe căi, printre cei implicați în furnizarea ilegală de informații nedestinate publicității fiind și G _____ S _____ A _____ - deputat în Parlamentul României. Informațiile confidențiale priveau obiectul cercetărilor, persoanele fizice și juridice

cercetate, măsurile de supraveghere tehnică dispuse, măsurile preventive ce urmau a fi luate, numele procurorului de caz și ale ofițerilor de poliție delegați să efectueze urmărire penală.

Concret, folosindu-se de influența pe care o avea și pe care o exercita efectiv pentru menținerea și promovarea în funcții publice, suspectul G _____ S _____ A _____ a capacitat un magistrat și o persoană din conducerea inspectoratului de Poliție Județean Prahova (I.P.J.) Prahova să-i furnizeze informații confidențiale din dosarul aflat în curs de urmărire penală pe rolul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

Faptele ar fi fost comise în contextul în care, pe de o parte, deputatul G _____ S _____ A _____ avea interesul să protejeze două persoane implicate în activitatea infracțională ce făcea obiectul anchetei, iar pe de altă parte, avea personal interese de natură financiară la mai mulți agenți economici supuși anchetei.

În schimbul informațiilor nedestinate publicității pe care le-a obținut, suspectul G _____ S _____ A _____ a promis, pe de o parte, persoanei din conducerea I.P.J. Prahova că o va sprijini să își mențină funcția, dar și să obțină alte funcții de conducere. Pe de altă parte, a acordat magistratului sprijin în vederea obținerii unor funcții de conducere sau execuție în cadrul unor instituții publice centrale. "

Ca efect al acestui comunicat de presă, în după-amiaza aceleiași zile de 23 martie 2016, începând cu ora 15.00, în presa (locală și națională) au apărut o _____ articole care, preluând informațiile din respectivul comunicat, relatau în mod expres și concludent faptele descrise în conținut ca fiind săvârșite de el și de ceilalți inculpați din dosar astfel încât era lesne de înțeles, pentru oricine citea aceste articole, că magistratul la care se referă comunicatul de presa, în partea pe care am redat-o anterior, nu putea să fie decât el.

Un exemplu în acest sens este articolul pe care îl atașează - postat de jurnalista Ondine G _____ pe data de 23.03.2016 la ora 1600 și intitulat „Dosar BOMBĂ la DNA Ploiești” în care, printre altele, se afirmă faptul că urma ca procurorul M _____ și cu mine să fim audiați unde ne vor fi prezentate mai multe acuzații și se invocau „surse judiciare”, respectiva jurnalistă precizând faptul că am furnizat informații în urma cărora un om de afaceri a fugit din țară și că „am dat informații secrete membrilor unui grup infracțional”.

Precizează faptul că, înaintea postării articolului, jurnalista l-a contactat pe telefonul de serviciu, lucru pe care îl precizează în conținutul articolului, într-un moment în care el nu știa nimic despre faptul că urmează să fie reținut în acea seară și că se ceruse aviz în acest sens de la C.S.M.; la momentul postării articolului, respectiv ora 1600, lucru pe care l-a și inserat în articol, jurnalista Ondine G _____ știa deja nu numai faptul că se solicitase acest aviz de reținere ci și că acesta fusese acordat.

Astfel de articole au apărut în ziua de 23.03.2016 în mai multe ziare on-line; atașează câteva prezentei cereri, spre exemplificare.

Aceasta înseamnă că, încă înainte de a fi audiat la respectiva unitate de parchet, înainte de a afla acuzațiile în integralitatea lor și de a se putea apăra prin această audiere, în spațiul public s-au dat ca certe reținerea și chiar arestarea lui și, ceea ce este cel mai grav, se preciza ca acest lucru va surveni ca urmarea a comiterii infracțiunilor relatate în comunicatul de presă nr. nr.336/VHI/3, prin referirea la „un magistrat”. Rezulta în mod indubitabil că DNA „a scăpat pe surse” aceste elemente care induceau publicului nu doar ideea de vinovăție, dar și pe aceea a unei arestări sigure (chiar înainte de reținerea și de audierea obligatorie în acel moment, potrivit codului de procedură penală), știut fiind faptul că reținerea este o etapă premergătoare obligatorie arestării și decizia privind o asemenea măsură nu poate

fi luată decât după audierea obligatorie a persoanei cercetate, prin aprecierea coroborată a probelor din dosar.

În continuare, în aceeași zi, tot în jurul orei 16.00, presa menționa că a ajuns la DNA Ploiești pentru audiere și făcea referire la faptul că „există deja aviz pentru reținere de la CSM”, sugerând, iară nicio îndoială, că reținerea lui este sigură, cu toate ca nici la acea oră nu fusesem încă chemat la sediul DNA, cu atât mai puțin audiat; mai mult decât atât, ziariștii prezentau în articole detalii despre noile acuzații ce urmau a i se aduce și despre care nu cunoștea aproape nimic, indicând ca izvor al acestora „surse judiciare”. Un exemplu este articolul scris de către jurnalistul M____ D____ pe site-ul unui ziar on-line, care, chiar la ora 1500, menționa faptul că s-a solicitat aviz pentru arestarea lui și a procurorului M____, iar într-un ziar local, respectiv „Ploieștii”, pe 23.03.2016, la ora 1730, ziarista D____ M____ sub titlul „2 procurori de la Parchetul Curții de Apel Ploiești și foștii șefi ai IJP Prahova și DGA Prahova reținuți de DNA” scria că „E____ E____ a permis accesul deputatului S____ G____ la informații ce nu erau destinate publicității dintr-un dosar penal al PCA Ploiești, în scopul obținerii unor funcții de conducere în cadrul unor instituții publice, pentru sine, dar și în scopul zădărnirii urmăririi penale”.

De asemenea jurnalista continuă, preluând întocmai conținutul comunicatului de presă cu nr. 336 /VIII/3/2016 dar, de această dată, afirmând în mod clar faptul că el este autorul respectivei fapte.

Așa cum a precizat, acestea nu sunt singurele articole; majoritatea site-urilor de știri naționale și locale erau pline de articole în aceeași notă și cu același conținut, preluat din comunicatul de presă al DNA.

Menționează reclamantul în continuare că într-adevăr, în aceeași zi, în jurul orei 15:00 a fost adus la sediul DNA Ploiești unde a fost audiat și, în cele din urmă reținut, în baza ordonanței emise la ora 22.05.

Se subînțelege faptul că, încă de la a 3-a venire a sa la sediul DNA și până la ieșirea încătușat, curtea unității DNA era plină de ziariști și de camere de filmat aparținând televiziunilor, având motive să creadă ca prezența lor acolo fusese „asigurată” ca și până atunci, de conducerea DNA Ploiești, dar și determinată de valul de articole și știri din orele anterioare; și de această dată, atitudinea ziariștilor și a cameramanilor a fost aproape agresivă, a fost filmat, iar știrea însoțită de imagini a fost difuzată în tot cursul acelei după-amieze, atât pe posturi locale cât și naționale.

Bineînțeles că, în tot cursul acelei după-amieze de 23 martie 2016, informațiile și articolele din presă erau actualizate cu promptitudine, fiind menționate în amănunt date precum numele său, funcția deținută în acel moment, dar și funcția deținută în trecut, la data „comiterii presupuselor fapte”; ceea ce este cu atât mai grav, relatările în totalitatea lor, se refereau la faptele descrise în comunicatul de presă al DNA nr. 336/VIII/3, prezentând ca fiind sigură comiterea lor de către mine. Un exemplu este acela al jurnalistei Ondine G____ (apropiată a DNA), care, într-un articol intitulat „Faptele procurorului general al Parchetului Curții de Apel Ploiești” prezenta faptele exact așa cum le prezentase DNA-ul și anume într-o manieră din care rezulta atât certitudinea comiterii lor, dar și vinovăția lui indubitabilă. În mod similar, în articole de pe site-ul Hotnews, se făcea trimitere la comunicatul DNA, în sensul că atât eu cât și ceilalți coinculpați am permis accesul deputatului G____ S____ la informații care nu erau destinate publicității, în schimbul unor favoruri.

Și aceste articole sunt doar exemplificative pentru că, așa cum a menționat anterior, comunicatul DNA a fost propagat pe multiple canale de presă scrisă și audio-video. Acest comunicat a fost sursa articolelor denigratoare și, deopotrivă, a stat la baza dezinformării voite a opiniei publice; efectele sale au fost amplificate exponențial cu fiecare preluare de către un organ mass-media. Anexează acțiunii o mare parte a articolelor de presă relevante și sub acest aspect.

Ulterior reținerii, în acea noapte de 23 martie 2016, în jurul orei 23.00, Direcția Națională Anticorupție a postat pe același site www.pna.ro un nou comunicat de presă cu nr 342/VIII/23 martie 2016 (precizând faptul că acest comunicat este dat în completarea comunicatului anterior cu nr. 336/VIII/3). În conținutul acestui comunicat se arată, în ceea ce mă privește, că:

„În perioada iunie 2013- primăvara anului 2014, în calitate de procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, inculpatul E _____ E _____ E _____ a permis accesul deputatului G _____ S _____ A _____ ta informații ce nu erau destinate publicității dintr-un dosar penal al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, în scopul obținerii unor funcții de conducere în cadrul unor instituții publice pentru sine, dar și în scopul zădărnirii urmăririi penale efectuată în cauza menționată. Scopul respectiv era urmărit atât de inculpații din dosarul menționat, cât și de deputatul G _____ S _____ A _____, pentru protejarea intereselor economico- financiare ale unor persoane fizice și firme cercetate în cauză

Informațiile confidențiale priveau obiectul cercetărilor, persoanele fizice și juridice cercetate, măsurile de supraveghere tehnică dispuse, numele procurorului de caz și ale ofițerilor de poliție delegați să efectueze urmărire penală.

Inculpaților li s-au adus la cunoștință calitatea procesuală și acuzațiile, în conformitate cu prevederile art. 309 Cod de procedură penală”.

La data de 23 martie 2016, inculpații E _____ E _____ E _____, M _____ A _____ C _____, I _____ C _____ și DOSARU V _____ urmează să fie prezentați înaltei Curți de Casație și Justiție cu propunere de arestare preventivă pentru 30 de zile”.

Acest comunicat, alături de împrejurarea emiterii de către procurori a ordonanțelor de reținere (acte și măsuri ce exprimă ideea de autoritate absolută) au indus publicului ideea că există date și probe ce exclud orice dubiu cu privire la aspectele relatate. Descrierea faptelor se face în comunicat în același climat de certitudine ca și în primul comunicat, prin utilizarea aceluiași mod de exprimare, situație în care, în lipsa unor formulări folosind moduri precum condiționalul optativ și a unor verbe ca „a bănuși”, „a suspecta”, se creează în mintea cititorului (telespectatorului) o imagine distorsionată, conducând la abolirea prezumției de nevinovăție; nu este lipsit de semnificație nici faptul că, în același comunicat, se arată că s-a luat față de mine și de ceilalți inculpați măsura reținerii, aspect care, alături de scoaterea mea încătușat din sediul DNA, a fost de natură să amplifice în ochii publicului ideea de vinovăție indiscutabilă. De altfel, cu acceptul conducerii DNA- structura teritorială, chiar în curtea acestei instituții, în acea seară, presa a realizat numeroase fotografii cu mine și cu ceilalți inculpați, în această ipostază, poze ce au apărut aproape concomitent în mediul on-line și mai apoi pe celelalte canale media.

Așa cum era de așteptat, ca urmare și a acestui al doilea comunicat de presă, în perioada imediat următoare (ore, zile), informațiile pe care le conținea, precum și modul lor de redactare, au fost preluate în articole de presă scrisă, audio și video în care, pe lângă indicarea numelui și a funcției mele, erau din nou arătate faptele și încadrarea acestora; din examinarea modului de redactare a acestui comunicat, preluat integral de presă, așa cum am menționat, se observă că pretinsele fapte ce mi se imputau, au fost descrise folosindu-se timpul trecut în forma perfectului compus („a permis”), modalitate de exprimare ce a fost de natură să inducă publicului ideea de certitudine, cu atât mai mult cu cât nu a existat nicio precizare în comunicat în sensul că doar așa fi fost bănușit de comiterea acestor fapte sau că ar exista doar unele indicii de comitere a lor, modul de formulare a comunicatului, în întregul lui, fiind în mod clar de natură să inducă opiniei publice ideea că am comis cu certitudine acele fapte, nu că ar exista doar indicii în acest sens; nu a existat nici cel mai mic indiciu de diligență, de rezervă, pentru a se sugera publicului ideea de suspiciune cu privire la existența faptelor și a vinovăției presupușilor

autori. Este lesne de înțeles faptul că, atât articolele din presa scrisă, cât și cele audio-video erau însoțite de imagini cu mine și cu ceilalți inculpați încătușați sau la sediul DNA Ploiești, în diferitele momente procesuale.

Recent, la data de 12 februarie 2016, miniștrii statelor membre ale UE au adoptat Directiva privind noi aspecte legate de prezumția de nevinovăție și dreptul de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, care cuprinde noi norme care vor garanta prezumția de nevinovăție a persoanelor pe care poliția sau autoritățile judiciare le acuză sau le suspectează de comiterea unei

infracțiuni. Scopul Directivei este acela de crea în primul rând un spațiu comun de încredere în angajamentul fiecărui stat că va respecta hotărârile și deciziile judiciare în materia dreptului penal în spiritul acestor noi reguli menite să asigure respectarea următoarelor drepturilor fundamentale, cum ar fi:

1. Nevinovăție până la dovedirea vinovăției. Este interzisă orice manifestare publică din partea autorităților care ar putea sugera vinovăția, înainte de aflarea verdictului. O definiție comună a prezumției de nevinovăție va fi valabilă pentru toate statele membre.
2. Sarcina probei revine acuzării. Nu persoana acuzată este cea care trebuie să își dovedească nevinovăția. Orice îndoială este în beneficiul persoanei suspectate sau acuzate.
3. Dreptul la tăcere. Dreptul de a tăcea și de a nu se auto-incrimina sunt de asemenea protejate.

Reclamantul învederează că în cauza dedusă judecării, examinând conținutul celor două comunicate de presă, se observă cu ușurință faptul ca acea formulare „șablon” inserată de DNA la finalul tuturor comunicatelor furnizate presei („...persoana beneficiază de prezumția de nevinovăție”) nu este nici pe departe suficientă pentru a garanta în mod efectiv și real prezumția de nevinovăție; am motive să cred ca reprezentanții acestei instituții nu au inserat această precizare decât formal și nu în vederea atingerii în mod real a scopului respectivei sintagme, având în vedere modul în care se furnizează informațiile în conținutul respectivelor comunicate, preluate ad litteram în presă.

Fapt dovedit de majoritatea articolelor apărute în acea perioadă, până a ajunge la citirea acestei fraze, cititorul are deja imaginea formată, iar sentimentul de certitudine a informațiilor este „asigurat” de multitudinea datelor prezentate în mod spectaculos, începând cu titlurile unora dintre aceste articole. Formulările de tip „DOSAR BOMBA” au la bază nu numai dorința jurnaliștilor de a capta atenția publicului ci și maniera propagandistică urmărită și practică de DNA, în mod deliberat. Este indubitabil faptul că s-a urmărit și realizat în acest fel, de către autorii comunicatelor, încă înainte de a fi audiat și reținut, manipularea opiniei publice, situație în care nu se mai poate vorbi de respectarea principiului prezumției de nevinovăție. Că acest scop a fost atins este dovedit cu prisosință de campania fulminantă de presă derulată în acele zile, la nivel local și național împotriva sa și a celorlalți inculpați (exemplificativ în acest sens este modul în care un cetățean-beneficiar al informației a perceput-o, respectivul spunând explicit în comentariul său la unul dintre articolele din 24 martie 2016 din ziarul „încomodPh” pe care îl atașez, cu referire la persoana mea și a celorlalți coinculpați, „pentru ei există prezumția de vinovăție”).

În seara/noaptea de 23.03.2016 și 24.03.2016 și în alte ziare locale, dar și în presa națională au continuat articolele de presă care, citând aceleași comunicate de presă cu numerele 336/VIII/3 și 342/VIII/3, prezentau date din dosar într-o manieră în care, prin folosirea aceluiași expresii ca și respectivele comunicate de presă, dădeau ca sigură săvârșirea de către el a faptelor ce-i erau imputate. Anexează o _____ articole apărute în acele zile în toată presa scrisă. În care se citează comunicatele sau se prezintă aceleași informații fără a le cita, dar, evident în baza aceluiași surse, articole în care se relatează ca fiind sigură săvârșirea de către el a faptelor de care a fost acuzat.

În paralel, în cursul celor două zile, canalele de știri tv (locale și naționale) prezentau „evenimentele” aproape obsesiv, în aceeași manieră, citând cele două comunicate DNA și prezentându-mă ca fiind în mod cert autorul acelor fapte. Anexez prezentei un CD, conținând câteva dintre aceste știri și comentarii televizate, descărcate de pe Youtube.

În afară de incontestabila afectare a imaginii ei publice și de încălcarea prezumției de nevinovăție, lucrul cel mai grav în această campanie de presă declanșată de respectivele comunicate este faptul că, încă înainte de a se putea apăra prin mijloacele puse la îndemâna de normele de procedură penală, în cele mai multe dintre articole, s-a prezentat ca fiind o certitudine luarea/obținerea măsurilor preventive de către DNA, situație adusă la cunoștința publicului ca și când ar fi fost un fapt împlinit, iar rolul judecătorului în cadrul procedurii ar fi fost o simplă formalitate. Prin acest mod de manipulare informativă, DNA a obținut nu numai influențarea opiniei publice ci și a magistraților ce urmau să soluționeze propunerea de arestare preventivă, creându-se practic o prezumție anticipată de vinovăție.

Scopul urmărit prin aceste demersuri, prin utilizarea nu de puține ori exacerbată a canalului mediatic, a fost vizat în mod deliberat de către DNA și a constat în distrugerea/anihilarea prezumției de nevinovăție, acest lucru îmbrăcând forma abuzului de drept interzis prin art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, articol care prevede: „nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând pentru un stat, un grup sau un individ un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute prin prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de prezenta convenție”.

Respectarea prezumției de nevinovăție face parte integrantă din dreptul la un proces echitabil; prin urmare, opiniile și informațiile privind procedurile penale în curs nu ar trebui să fie comunicate sau difuzate prin mass-media decât dacă nu se aduce atingere prezumției de nevinovăție a suspectului sau acuzatului. Totodată, la data de 12 februarie 2016, în deplină concordanță cu cele exprimate în Recomandarea menționată, miniștrii statelor membre ale UE au adoptat Directiva privind prezumția de nevinovăție și dreptul de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale care, printre alte reguli menite să asigure respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei, statuează că este interzisă orice manifestare publică din partea autorităților care ar putea sugera vinovăția, înainte de aflarea verdictului.

În cauza *Ruokonen și alții c. Finlandei*, Curtea Europeană a drepturilor Omului a apreciat că în situația în care, prin intermediul mass-media au fost formulate acuzații serioase privitoare la săvârșirea unor fapte grave, prevăzute de legea penală, prezentate mai degrabă ca declarații de fapte, decât judecăți de valoare, fără a se fi verificat anterior dacă acuzațiile se bazează pe substrat factologic și înainte de întreprinderea investigațiilor penale asupra acestor infracțiuni, s-a încălcat dreptul persoanelor acuzate la prezumția de nevinovăție până la dovedirea faptei conform legii, și totodată au fost defăimate prin declararea faptului care încă nu era stabilit. Dreptul la prezumția de nevinovăție și la respectarea reputației terților are importanță egală, în special în cazul acuzațiilor serioase privitoare la săvârșirea de infracțiuni grave.

De altfel, referitor la obligația respectării prezumției de nevinovăție în cadrul procesului de informare a opiniei publice în legătură cu procedurile judiciare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dezvoltat o bogată jurisprudență, stabilind o _____ principii generale.

Astfel, în cauza *Allenet de Ribemont c. Franței*, Curtea a arătat că libertatea de exprimare garantată de art. 10 din Convenție include și libertatea de a primi sau comunica informații. Art. 6 paragraful 2 nu poate împiedica autoritățile să informeze publicul cu privire la anchetele penale în curs, dar le cere să o facă cu toată discreția și rezerva necesare pentru a respecta prezumția de nevinovăție.

În acest sens, Curtea a arătat (Khuzhin c. Rusiei, Lavents c. Letoniei, Daktaras c. Lituaniei, YB și alții c. Turciei) că prezumția interzice pronunțarea prematură a instanței cu privire la vinovăția celui acuzat, dar se aplică și declarațiilor celorlalți oficiali publici dacă aceste declarații sunt în legătură cu procedurile penale aflate în desfășurare și dacă prin ele se încurajează opinia publică să considere că suspectul este vinovat și se prejudecă cauza înainte ca autoritatea judiciară competentă să se pronunțe. Prezumția de nevinovăție este încălcată ori de câte ori într-o decizie judiciară ori o declarație publică este iterată opinia că acuzatul este vinovat fără ca această vinovăție să fi fost stabilită în conformitate cu legea.

Este suficient, chiar în lipsa oricărei constatări formale, să existe un raționament care sugerează că fie instanța, fie celelalte oficialități consideră că acuzatul este vinovat (Ribemont c. Franței).

Referitor la sugestia vinovăției, Curtea s-a pronunțat și în legătură cu terminologia ce ar trebui folosită de către organele judiciare în activitatea de informare a opiniei publice. În acest sens, a subliniat importanța distincției ce trebuie făcută între suspiciuni și certitudini cu privire la vinovăție (Nestak c. Slovaciei).

Obligația de respectare a prezumției de nevinovăție este o obligație de diligență, ale cărei exigențe, creionate prin hotărârile pronunțate de Curte în cauze asemănătoare, nu pot fi dissociate nici de contextul mediatic în care are loc difuzarea informațiilor, nici de profilul sociocultural al publicului - destinatar al acestora.

În legătură cu cel de-al doilea aspect, așa cum arătam anterior, debutând cu 23 martie și până la trimiterea sa în judecată la sfârșitul lunii iunie 2016, în presă au apărut tot timpul date și informații nedestinate publicității, atât cu privire la cursul anchetei (deși majoritatea covârșitoarea a actelor procesuale se derula la sediul parchetului sau la instanță, în Camera de Consiliu), cât și cu privire la probele administrate în cauză (inclusiv pasaje extrase din declarațiile martorilor cu identitate protejată), chiar înainte ca eu să iau cunoștință de aceste probe, de exemplu în perioada de zece zile de la reținere, când am avut accesul la dosar restricționat.

Acest lucru reflectă faptul că, în tot timpul urmăririi penale, cei doi procurori de caz au lăsat să se „scurgă în presă” informații din dosar nedestinate publicității, pentru a alimenta presa cu articole ce ulterior erau folosite pentru obținerea unor noi mandate de arestare.

În mod deosebit, aceste articole apăreau în același ziar IncomodPH care deținea informații directe din dosar și care, fapt pe care l-a mai spus, a acordat o atenție aproape obsesivă acestei cauze, făcând o campanie denigratoare în tot acest timp, informațiile fiind preluate în toată presa.

Astfel, începând încă din data de 25.03.2016 în presă au început să apară informații despre cursul dosarului, prezentând chiar în amănunt numeroase informații referitoare la acte procesuale concrete efectuate în dosarul cauzei și despre care jurnaliștii nu aveau cum să afle decât de la procurorii de caz, în mod sigur cu acceptul și sub protecția conducerii DNA- structura centrală, respectiv a procurorului șef L _____ C _____ Kovesi.

Exemplifică prin apariția în mai multe publicații on-line (prima dată pe 25.03.2016) în ziarul IncomodPh, în zilele ulterioare și în alte publicații locale și naționale, a unor informații concrete rezultate din referatul prin care procurorii DNA au cerut încuviințarea cererii de reținere și arestare preventivă a deputatului S _____ G _____, deși la acea dată era imposibil ca acel referat să provină dintr-o altă sursă, decât direct de la cei care instrumentau cauza, întrucât ridicarea imunității acestuia din urmă a fost dezbătută în plenul Parlamentului abia la data de 29 martie 2016; evident că, având în vedere natura acuzațiilor, aspectele din acest act procesual, mă vizau în mod direct.

Concret, în respectivele articole se prezentau, printre altele, conținutul declarațiilor martorilor cu identitate protejată audiați în dosar, într-un moment în care el nu cunoștea mai nimic din materialul probator al cauzei, fiindu-mi restricționat accesul la dosar pentru o perioadă de 10 zile de la data reținerii și aflându-mă, în acel moment, în arest. Mai mult decât atât, ulterior, într-o publicație on-line, respectivul referat a fost publicat în întregime.

Astfel de articole de presă, prezentând date concrete din referatul DNA privind propunerea sa de arestare și din referatul DNA privind propunerea de arestare a lui S _____ G _____, au apărut până în jurul datei de 31.03.2016, când s-a judecat contestația pe care a formulat-o împotriva încheierii prin care se dispusese arestarea lui preventivă, contestație ce a fost respinsă de către completul de 2 judecători, după această dată interesul presei pentru acest dosar diminuându-se pentru o anumită perioadă de timp.

Anexează prezentei cereri o parte din numeroasele articole apărute în acest sens și, bineînțeles, însoțite de fotografii ce îl înfățișau pe el și pe ceilalți inculpați în aceleași ipostaze descrise anterior, articole extrase atât din presa locală, cât și din cea centrală.

Ulterior, pe parcursul derulării urmăririi penale, interesul unei anumite părți a presei pentru acest dosar a revenit, îndeosebi în ceea ce privește ziarul IncomodPh, care, periodic, la un anumit interval de timp, revenea cu articole în care erau furnizate informații nedestinate publicității, privitoare la cursul urmăririi penale și probele din dosar.

Această campanie de presă a continuat până la data de 29.06.2016 când a fost trimis în judecată, presa preluând numeroase pasaje din rechizitoriul procurorului DNA, chiar înainte ca acest rechizitoriu să-i fie comunicat în arest.

Este neîndoielnic faptul că, așa cum a afirmat de mai multe ori în cuprinsul acestei acțiuni, astfel de informații nu puteau fi difuzate presei decât de către pârâții C _____ C _____ și R _____ C _____ cu acordul numitei L _____ C _____ Kovesi și au avut ca efect afectarea gravă a imaginii publice, încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului meu la un proces echitabil.

Un aspect important este acela că, în aceleași articole, s-au publicat pasaje întregi din declarația pe care am dat-o în calitate de martor în fața pârâților C _____ C _____ și R _____ C _____, unele din aspecte ținând de viața mea privată, fapt ce avea ulterior să îl expună unor întâmplări neplăcute. Concret, printre datele furnizate opiniei publice, s-a aflat și aceea că locuiește în localitatea Păulești, din județul Prahova; în acest mod, a fost posibil ca persoane cercetate și trimise în judecată în cursul carierei sale de procuror să afle acest lucru și să se prezinte în fața curții mele, încercând să ia legătura cu mine cu un scop pe care nu îl cunosc. În legătura cu acest aspect, organele locale de poliție au efectuat verificări în cadrul lucrării cu nr _____/2017 - înregistrată la Postul de Poliție Păulești; în dovedirea acestui aspect, depun adresa cu nr _____/08.02.2018 a IJP Prahova.

De asemenea, au fost furnizate presei și alte date privind aspecte ce țineau de viața sa privată, precum că l-a cunoscut pe domnul V _____ I _____, că la nuntă a participat V _____ P _____, premier la acea dată, deși evenimentul respectiv, ce a avut loc în vara anului 2013, era unul privat și niciunul dintre participanți nu a făcut demersuri pentru a fi promovat în presă, astfel că aceste informații nu puteau proveni decât din declarațiile administrate în cauza în care am fost arestat.

Cele menționate demonstrează reaua-credință a pârâților care nu numai că au ignorat cu desăvârșire prezumția de nevinovăție, dar au uzat de manopere interzise în mod expres de lege, urmărind inducerea/acreditarea în opinia publică a unei false ipoteze și anume existența unor probe certe referitoare la infracțiuni. Pe de altă parte, prin necenzurarea informațiilor date presei, i-a fost afectat, după cum a arătat, dreptul la intimitatea domiciliului, ca parte componentă a dreptului la viață, privată.

Inducerea pe cale directă (prin comunicatele de presă) dar și indirectă (prin scurgerea de informații către ziariști) a avut ca finalitate inducerea certitudinii comiterii faptelor, ceea ce pe de o parte incită publicul să ia acest lucru drept adevăr cu valoare absolută iar, pe de altă parte, a prejudiciat aprecierea obiectivă a faptelor de către judecătorii investiți cu luarea/prelungirea măsurilor preventive.

Pe de altă parte, faptul transmiterii prin intermediul mass-media a unor informații neconforme adevărului, ce au creat o imagine deformată asupra activității profesionale și a integrității mele morale constituie o atingere adusa demnității, onoarei și reputației mele, ce persista și în momentul de față, în ciuda faptului că am fost achitat în primă instanță.

La nivelul dreptului Uniunii Europene, dispozițiile art. 1 din Titlul I [Demnitatea] al Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene statuează, iară echivoc, faptul ca: „Demnitatea umana este inviolabilă (s.n.). Aceasta trebuie respectată și protejată. În dreptul intern, în conformitate cu prevederile art. 58 NCC [Drepturi ale personalității], „(1) Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate (s.n.), la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege.”

Legea civilă națională consacră normativ dreptul la demnitate al persoanei, statuând, în cuprinsul art. 72 NCC că: „(1) Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației (s.n.) unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.”

Potrivit art. 1347 alin. (1) și alin. (2) din NCC, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă. În plus, prin art. 1349, se consacră răspunderea delictuală, stipulându-se ca orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă, atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. De asemenea, cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral

Așadar, condițiile de fond pentru antrenarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, unanim acceptate în doctrina și jurisprudență sunt:

- Săvârșirea unei fapte cu caracter ilicit;
- Prejudiciul cauzat victimei faptei ilicite;
- Existența unei legături directe de cauzalitate _____ prejudiciu;
- Vinovăția autorului.

Toate aceste condiții sunt întrunite cumulativ în cauza dedusă judecării.

Fapta ilicită, în sensul dat de norma mai sus-citată acestei sintagme, constă în speța de față în emiterea și publicarea celor două comunicate de presă în forma arătată, dar și divulgarea și difuzarea nelegală (sau cel puțin acceptarea acestui fapt) a unor probe și informații din dosarul penal (atât prin cele două comunicate, cât și ulterior), la o dată la care reclamantul beneficia de prezumția de nevinovăție și deținea o funcție publică deosebit de importantă.

Pârâții, cu evidența rea-credință, prin elaborarea și postarea publică a celor două comunicate de presă au imputat reclamantului săvârșirea unor fapte concrete, prezentate ca certitudini, extrem de grave de vreme ce sunt incriminate de legea penală, fără să existe o hotărâre judecătorească definitivă care să răstoarne prezumția de nevinovăție cu privire la pretinsa săvârșire a respectivelor fapte.

Analizând modalitatea de redactare a celor două comunicate, se observă lipsa oricărui efort al autorității de a lua măsuri eficiente pentru protecția drepturilor persoanelor cercetate ci, dimpotrivă, se constată cel puțin acceptarea de către aceștia, cu multă ușurință, dacă nu chiar urmărirea ca scop a creării unei iminente imagini de certitudine de vinovăție în privința mea. Prin sentința nr.7560/30septembrie 2011 a Judecătoriei sectorului 5 București (rămasă definitivă prin decizia nr.1094/19 aprilie 2013 a Tribunalului București) s-a reținut într-o cauză similară că „impactul informației asupra publicului a fost amplificat atât de calitatea de magistrat a persoanei cercetate, cât și de funcția pe care o deținea în ierarhia sistemului judiciar”, ambele informații fiind cuprinse, în cazul meu, în comunicatele de presă analizate.

Caracterul ilicit al afirmațiilor din cele două comunicate rezulta, independent de (ne)veridicitatea acestora, din încălcarea dispozițiilor art. 72, art. 252, art. 1349 NCC, art. 30 alin. (6) din Constituția României, respectiv a prevederilor art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și Cetățeanului și ale art. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene,

Principiul de drept obiectiv încălcat este acela conform căruia nimănui nu-i este permis să aducă, prin fapta sa, vreo vătămare unei alte persoane, drepturilor subiective ale acesteia.

Astfel cum se arată în literatura de specialitate², atunci când se examinează fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, trebuie avut în vedere obiectivarea, manifestarea exterioară a unei atitudini de conștiință și voință a unei anumite persoane. Distinct de atitudinea subiectivă a persoanei față de fapta sa ori, mai ales, față de urmările acestei fapte, pe acest palier interesează aspectul că, printr-o anumită manifestare exterioară a unei persoane s-a introdus în contextul relațiilor sociale un factor nepermis, prin care s-a încălcat norma dreptului obiectiv și s-au adus prejudicii unui drept subiectiv. Caracterul ilicit decurge, în mod obiectiv, din aceasta încălcare, fără a interesa, pentru definirea acestui caracter, atitudinea subiectivă a autorului față de fapta sa.

Având în vedere conținutul afirmațiilor din cele două comunicate, prin intermediul cărora s-au adus la cunoștința publicului elemente neconforme adevărului legate atât de activitatea pe care reclamantul o desfășura, în calitate de procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, cât și de integritatea sa morală, este evident caracterul ilicit al faptelor imputate pârâților.

În acest sens, este absolut surprinzătoare și evidentă modalitatea dramatic diferită în care au fost concepute și prezentate cele două comunicate de presă cauzatoare de prejudicii în legătură cu care am formulat prezenta acțiune și comunicatul de presă din data de 25.02.2019 al aceluiași birou de presă menționat în alineatul anterior, în legătură cu care s-au impus precizările conducerii Parchetului General la care s-a referit.

Astfel, în conținutul comunicatului din 15.02.2019, nu sunt indicate sub nici o formă numele și prenumele persoanei cercetate, ci doar funcția pe care aceasta a deținut-o la data comiterii pretinselor fapte (fost procuror general al PÎCCJ), aspect insuficient pentru identificarea cu ușurință a respectivei persoane de către publicul neavizat, având în vedere că, în trecut, această funcție a fost deținută succesiv de mai multe persoane.

În plus, în totală contradicție cu modul în care au fost redactate comunicatele de presă ce mă priveau, toate verbele ce descriu pretinsele fapte sunt folosite tot la timpul trecut, dar la modul condițional optativ („ar fi implicat instituția”, „ar fi dispus”, „ar fi determinat”), în așa fel încât să sugereze publicului doar faptul efectuării cercetărilor și nu pe acela al certe comiteri a faptelor, ca în cazul meu. Se poate observa și că în, comunicatul din 15.02.2019, nu este dată nicio informație privitoare la probele dosarului, circumstanțele comiterii pretinselor fapte și nici date care să conducă la identificarea cu certitudine a persoanelor acuzate. Anexez prezentei acțiuni, pentru dovedirea acestor aspecte,

comunicatele de presă din datele de 15 și respectiv 16 februarie 2019 ale Biroului de informare și relații publice din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește divulgarea și difuzarea probelor din dosar, în decizia nr.2113/8.11.2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția I civilă a reținut, într-o cauză similară:

„caracterul secret sau nepublic al actelor efectuate în faza urmăririi penale constituie o caracteristică intrinsecă a acestei faze procesuale, care se caracterizează prin strângerea de probe fără asigurarea garanțiilor procesuale specifice procesului penal derulat în fața instanței de judecată (precum: respectarea principiilor legalității, al egalității persoanelor în procesul penal, al respectării dreptului la un proces echitabil, al garantării dreptului la apărare care implică luarea la cunoștință despre toate probele administrate și posibilitatea contestării autenticității și veridicității lor, al rolului activ al organelor judiciare, al respectării prezumției de nevinovăție) în faza urmăririi penale, probele, oricât de veridice ar părea, nu pot fi date publicității deoarece ar fi expuse unei cenzuri în afara cadrului procesual în care poate fi verificată autenticitatea și veridicitatea lor, astfel încât informarea publicului nu ar fi una corectă și ar altera procesul de formare a opiniei publice. Mai mult, difuzarea de către presă a probelor din dosarele aflate în faza de urmărire penală nu contribuie la progresul urmăririi penale și nu respectă dreptul publicului la o informare corectă, drept recunoscut la nivel constituțional în art. 31 alin. (1) din Constituția României, nici obligația ziaristului de a relate adevărul, menționată în art. 1 din Codul deontologic al acestei profesii. În contextul în care divulgarea unor informații nepublice nu oferă niciun avantaj anchetei penale, normele legale care limitează dreptul la liberă exprimare își găsesc pe deplin aplicarea. Ingerința pe care prevederile legale anterior enunțate o realizează asupra dreptului de a furniza informații de interes public este justificată și de dezideratul protejării dreptului la imagine, onoare, demnitate și intimitate al persoanei, care ar fi încălcat prin publicarea altor informații decât acelea care privesc trimiterea în judecată a reclamantului”.

Divulgarea probelor strânse în dosarul aflat în faza de urmărire penală dă posibilitatea emiterii în spațiul public de judecată asupra vinovăției celui urmărit penal, în afara garanțiilor procesului penal, ceea ce excede interesului publicului de a afla adevărul. În aceeași decizie citată, instanța supremă a subliniat că „în cazul urmăririi penale, singura informație de interes public care reflectă adevărul este cea privind existența unei proceduri judiciare în curs”, iar comunicatele DNA analizate și informațiile „scurse” în presă ulterior acestor comunicate până la trimiterea în judecată au excedat în mod grosolan, evident și repetat acestui cadru.

Potrivit doctrinei, prejudiciul desemnează rezultatele dăunătoare, de natură patrimonială sau morală, consecințe ale încălcării sau vătămării drepturilor și intereselor legitime ale unei persoane.

În ceea ce privește prejudiciile nepatrimoniale, denumite și daune morale, aceiași autori⁴ le definesc ca reprezentând consecințele dăunătoare suferite de către o persoană, consecințe care nu au valoare economică. Ele constau întotdeauna în dureri fizice și dureri psihice ale victimei și sunt urmarea, în principiu, a încălcării drepturilor personale nepatrimoniale care definesc personalitatea umană, în tripla sa dimensiune: personalitatea fizică, personalitatea morală și personalitatea socială. Durerile [...] psihice pot fi urmarea: [...] atingerilor aduse demnității, cinstei și onoarei unei persoane; încălcării dreptului la propria imagine; atingerilor aduse vieții private etc.

În speța de față, simplul fapt al transmiterii prin intermediul mass-media a unor informații neconforme adevărului, ce au creat o imagine deformată asupra activității profesionale și a integrității sale morale constituie o atingere adusă demnității, onoarei și reputației sale, ce persista și în momentul de față, în ciuda faptului că a fost achitat în primă instanță.

Neîndoindu-se, prin afirmațiile făcute publice de către părți și prin elementele factuale diseminate astfel, dissociate de realitate, se conturează o imagine profund deformată a realității obiective, astfel încât,

prin intermediul lor, i s-a cauzat un prejudiciu moral cert, direct, personal, rezultat din atingerea adusa drepturilor personale nepatrimoniale mai sus evocate, consacrate ca atare de lege.

Daunele morale, în principiu, nu se concretizează într-o stare de fapt, ci se analizează la nivelul trăirilor psihice, iar evaluarea acestora, chiar și atunci când existența lor este evidentă, nu se poate face prin folosirea unor criterii obiective; întinderea daunelor morale nu poate fi determinată decât prin aprecieri subiective, în care rolul hotărâtor este al instanței care trebuie să aprecieze în funcție de consecințele negative produse asupra celui în cauză în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, efectul produs asupra situației sociale, familiale și profesionale.

În primul rând, așa cum se poate lesne deduce din situația de fapt expusă, o primă componentă a prejudiciului suferit constă în afectarea gravă a imaginii sale și încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului la un proces echitabil. Caracterul cert al prejudiciului este dat de faptul că acesta este actual, în sensul că era deja produs la data la care pretind repararea lui.

Gravitatea acestei componente a prejudiciului este influențată de anumite elemente circumstanțiale, respectiv caracterul oficial ai celor două comunicate de presă, calitatea emitentului de organ judiciar direct implicat în activitatea de anchetă, precum și calitatea mea de magistrat. Înfrângerea prezumției de nevinovăție este de natură a afecta imaginea oricărei persoane, generând automat un prejudiciu moral important.

Onoarea și demnitatea profesiei de magistrat reprezintă imperative impuse ocupantului funcției, dar și reprezentanților statului de a se abține de la orice acțiune sau declarație de natură a leza imaginea și reputația magistratului. În cazul unui magistrat, compromiterea imaginii atrage după sine afectare și compromiterea carierei, care este indisolubil legată de reputația personală. În acest context, puternica lovitură dată imaginii mele prin cele două comunicate de presă nu poate fi justificată de invocarea vreunui pretins interes legitim și a produs un prejudiciu ce trebuie reparat corespunzător.

Menționează că respectivele fapte ale pârâților nu au avut ca efect doar afectarea propriei imagini, ci și lezarea imaginii membrilor familiei sale. Astfel, la momentul reținerii sale, soția sa lucra (și lucrează și în prezent) în calitate de judecător în cadrul Curții de Apel Ploiești. Evident că „cercul mediatic” declanșat de comunicatele DNA - Serviciul Teritorial Ploiești și reflectarea în presă a datelor nepublice din dosar, au fost de natură să-i afecteze și ei imaginea, aspectul fiind cu atât mai prejudiciabil cu cât, magistrat fiind, interacționează zi de zi atât cu colegii magistrați și avocați, cât și cu justițiabilii. Se înțelege că s-a produs și asupra imaginii un efect de „halo” prin simplul fapt că îmi poartă numele și că lucrează în cadrul sistemului judiciar, dar și prin referirea expresă a unor articole la faptul că este soția lui, precum și la funcția pe care o deține.

Nu în ultimul rând, aceleași consecințe negative s-au repercutat și asupra fiicei sale, A__ A____ T____, la momentul respectiv în vârstă de 14 ani. Pe lângă faptul ca, datorită particularităților psihologice specifice vârstei, ea a perceput mult mai dramatic șocul comunicatelor și al imaginilor difuzate de posturile TV, dar și de presa on-line pe rețelele de socializare, a fost nevoită să facă fața comentariilor colegilor de școală și ale cadrelor didactice (și ei beneficiari ai informațiilor „livrate” de DNA). Exemplifică prin faptul că, în acea perioadă, fiica sa a fost abordată de unul dintre profesorii de la clasă și întrebată „ce face taică-tu, i-au dat drumu’ ăia?”, fiind lesne de înțeles trauma suferită de un copil aflat în pragul susținerii examenului de admitere la liceu și al susținerii unui important recital, la Ateneul Român, recital ce a avut loc la data de 3 mai 2016. încă de la o vârstă fragedă, fiica sa are o adevărată carieră de pianistă, construită prin sute de ore de muncă și recompensată atât cu premii, dar și cu o imagine publică pe măsura efortului și rezultatelor sale, imagine reflectată de numeroasele articole de presă despre premiile obținute (peste 50 de premii naționale, 4 M____ Premii și 5 premii

internaționale), dar și despre recitalurile și concertele susținute în țară și în afara țării; este lesne de înțeles că „macularea” s-a întins și asupra ei cu repercusiuni serioase asupra încrederii de sine, asupra psihicului în formare, dar și asupra imaginii publice și carierei sale.

Încă există pe internet articole de presă care leagă numele fiicei mele de dosarul în care am fost inculpat.

O altă componentă a prejudiciului a fost generată, așa cum reiese din situația de fapt expusă, de divulgarea de către pârâți a informațiilor ce constituiau probe și informații rezultate din dosarul penai în care eram cercetat, inclusiv de natură să îmi afecteze dreptul la viață privată, (de exemplu, divulgarea localității de domiciliu a permis unor persoane să afle unde locuiește, ceea ce i-a produs, mie și familiei mele, un sentiment de insecuritate și de disconfort permanent).

Aprecierea relevanței probelor din dosarul penal în stabilirea vinovăției mele revenea instanței de judecată investită prin rechizitoriu. Divulgarea acestor probe la un moment în care aveau caracter secret, prin intermediul articolelor de presă, mi-au creat un prejudiciu de imagine, aducând atingere dreptului meu la respectarea vieții private, drept ce înglobează dreptul la imagine, onoare, demnitate. De asemenea, întrucât nu se pronunțase o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare, s-a produs o încălcare a prezumției de nevinovăție recunoscută de lege în favoarea oricărei persoane cercetate.

În cauza C _____ contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat faptul că dreptul la respectarea vieții private și dreptul la libertatea de exprimare sunt drepturi egale în sensul Convenției și sunt îndreptățite la o protecție egală, atunci când sunt puse în balanță. Curtea a reținut faptul că, extrase din dosarul de urmărire penală, au fost făcute publice anterior emiterii rechizitoriului. Reținându-se împrejurarea că ceea ce face obiectul examinării este „scurgerea” informațiilor de către autorități, s-a apreciat ca irelevant faptul că dosarul penal în care era cercetat reclamantul prezenta un interes public deosebit. De asemenea, Curtea a statuat faptul că acest caz nu privește o pierdere a reputației ca rezultat al acțiunilor proprii ale unei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, de vreme ce la momentul publicării informațiilor confidentiale, reclamantul beneficia de prezumția de nevinovăție.

Deoarece prejudiciul suferit a fost produs prin concursul faptelor ilicite ale pârâților, astfel cum au fost analizate mai sus, fără a se putea determina contribuția fiecărei fapte la producerea acestuia, se impune repararea prejudiciului în solidar de către toți pârâții chemați în judecată.

În ceea ce privește reparația prejudiciului cauzat ca urmare a atingerii aduse acestor drepturi personale nepatrimoniale, legea consacră expres posibilitatea titularilor acestora, ca, în situația în care instanța de judecată va constata ca aceștia au fost vătămați prin acțiunile ilicite ale unui terț, să solicite nu doar repararea în natura a prejudiciului, ci și despăgubiri sau o altă reparație patrimonială pentru prejudiciul nepatrimonial cauzat, în conformitate cu prevederile art. 253, alin. (4) și art. 1386 alin. (1) NCC.

În acest sens, menționează faptul că doctrina și practica judiciară au admis și anterior intrării în vigoare a NCC posibilitatea reparării pecuniare a daunelor morale, alături de alte reparații nepatrimoniale (în cazul de față publicarea hotărârii judecătorești), deoarece se consideră ca indemnizația acordată persoanei vătămate, deși nu poate repara propriu-zis prejudiciul moral cauzat, dă totuși o anumită satisfacție compensatorie acesteia. Aceasta pentru că, de cele mai multe ori, repararea prejudiciilor patrimoniale prin mijloace de aceeași natură, este insuficientă pentru ca victima să fie repusă în situația anterioară, în sensul de a-i fi atenuate sau anihilate durerile fizice și mai ales cele psihice provocate de fapta ilicită.

Fără îndoială că valoarea compensației bănești se va stabili în funcție de gravitatea daunei morale sau prejudiciului nepatrimonial. Doctrina de specialitate și practica judiciară au statuat că aprecierea

gravității prejudiciului moral trebuie făcută în concreto, de la caz la caz, după următoarele criterii: a) importanța valorii morale lezate pentru persoana vătămată; b) durata menținerii consecințelor vătămării pe plan fizic și psihic, adică durata prejudiciului; c) intensitatea durerilor fizice și psihice; d) repercusiunile prejudiciului pe plan social, profesional și personal al victimei.⁶

Considerată atât de doctrină, cât și de jurisprudență drept un element sine qua non al răspunderii juridice, legătura de cauzalitate reprezintă acea relație cauză - efect între fapta ilicită și prejudiciul produs.

În prezenta cauză, apare ca fiind evidentă legătura de cauzalitate dintre faptele ilicite și prejudicial produs reclamantului, aceasta apare, rezultând în mod implicit din situația de fapt expusă pe larg; astfel, prejudiciul pe care l-am suferit, are drept bază cauzală faptele pârâților constând în emiterea și publicarea celor două comunicate de presă în forma arătată, dar și divulgarea și difuzarea nelegală (sau cel puțin acceptarea acestui fapt) a unor probe din dosarul penal (atât prin cele două comunicate, cât și ulterior), la o dată la care reclamantul beneficia de prezumția de nevinovăție și deținea o funcție publică importantă.

Latura subiectivă a fetei ilicite, pentru angajarea răspunderii civile delictuale, se poate prezenta atât sub forma culpei (imprudență sau neglijență), cât și sub forma intenției (directe sau indirecte). Doctrina și jurisprudența opinează în sensul ca responsabilitatea pentru acoperirea prejudiciului intervine indiferent dacă fapta a fost săvârșită cu intenție sau din culpă, altfel spus, repararea prejudiciului se impune indiferent de forma de vinovăție cu care a fost săvârșită fapta, cu atât mai mult cu cât dispozițiile art. 1357, alin. (2) NCC consacră obligația autorului prejudiciului de a răspunde și pentru cea mai ușoară culpă.

În speță, dată fiind obligația legală de respectare a prezumției de nevinovăție și a secretului probelor administrate în cursul urmăririi penale, nerespectarea acestei obligații s-a produs, dacă nu cu intenție, cel puțin din culpa pârâților, care aveau obligația legală de a organiza activitatea și funcționarea propriilor instituții astfel încât să evite nerespectarea procedurii de protecție a datelor nepublice.

Mai mult decât atât, obligația generală de a nu aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor prin publicare de informații secrete este o obligație de rezultat, fiind evident că, atunci când se săvârșește o astfel de faptă, vinovăția există, în lipsa unor cauze exoneratoare, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul moral rezultând expres din însăși săvârșirea fetei.

Arată că în acest sens, trebuie avut în vedere că răspunderea unei autorități publice care a săvârșit o faptă nelegală este o răspundere obiectivă, victima prejudiciului nefiind obligată să facă dovada vinovăției, întrucât odată hotărât, de către instanța de judecată, că fapta acesteia încalcă o normă legală imperativă, nici autoritatea și nici angajatul vinovat nu se vor putea exonera de răspundere prin proba lipsei de vinovăție, deoarece autoritățile publice trebuie să depună diligență maximă în respectarea dispozițiilor legale care reglementează activitatea acestora, iar în privința lor, incompetența, neștiința și, mai ales, rea-intenție, nu pot fi scuzabile.

În probațiune, pentru dovedirea temeiniciei pretenției deduse judecății pe calea cererii introductive de instanță, reclamantul solicită încuviințarea administrării următoarelor mijloace de probă: înscrisuri, în temeiul art. 341 C. , proba cu înregistrări audio-video, respectiv știri televizate de la diferite posturi, din perioada martie-aprilie 2016; interogatoriul pârâților; proba testimonială cu 2 martori.

În drept, invocă reclamantul dispozițiile art. 1349 alin 1 și 2, art. ,1347, 1357, 1358, art.1373 alin. 1 și 2 art.1381-1386 alin. 1 și 2, art. 71, art. 72, art. 74, art. 75, art. 252, art. 253 alin. 4, 254 Cod Civil, art. 23, art.30 alin. 6 din Constituția României, art. 6 paragrafe 1, 2, art. 8, art. 10 din Convenția Europeană

a Drepturilor Omului Directiva (UE)2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces.

Pe parcursul judecării cauzei reclamantul și-a precizat cererea, arătând că înțelege să modifice capătul de cerere nr.2 al acțiunii introductive de instanță, în sensul că înțelege să nu mai solicite daune cominatorii, ci obligarea pârâților la plata dobânzii legale aferentă sumei solicitate, până la data plății efective.

Pârâta B _____ B _____ C _____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesual pasive pentru următoarele argumente:

Arată pârâta în apărare că reclamantul a invocat, prin raportare la conferința de presă a subsemnatei din 14.02.2018 că ea ar fi declarat faptul că poartă responsabilitatea pentru comunicatele instituției pe care o conduceam (filele 2, 3, 4 acțiune) și că împotriva sa a debutat o campanie de denigrare încă din după amiaza zilei de 1.03.2016 când a fost invitat telefonic la DNA- Serviciul Teritorial Ploiești, iar la intrarea și ieșirea sa din sediul acestui serviciu teritorial era presa convocată de procurorii DNA, iar posturi locale și naționale de știri au difuzat știri care sugerau încă înainte de a fi audiat că, ar fi avut calitate de suspect, campanie ce a continuat și în 2.03.2016, când a fost audiat ca martor și când presa s-a aflat la sediul DNA (fila 6 acțiune);

Reclamantul a mai invocat că, în ziua de 23.03.2016 a fost din nou la DNA - Serviciul Teritorial Ploiești, când de asemenea erau prezenți jurnaliști (fila nr. 7 acțiune);

În continuare, reclamantul a arătat că, în 25.03.2016 a fost arestat preventiv, ceea ce a declanșat în presă în perioada 23-25 martie 2016 o campanie de presă cu zeci de articole și știri televizate în presa națională și locală, fiind supus unui "linșaj mediatic" (fila nr. 8 acțiune);

Reclamantul a mai invocat, sub același aspect, al justificării acțiunii îndreptate împotriva subsemnatei, la fila 8 din acțiune:

- două comunicate de presă din 23.03.2016 nr. 336/VIII/3 și 342/VIII/3 al căror conținut și consecințe, potrivit susținerii reclamantului sunt prejudiciabile;

- faptul că, în perioada 23.03.2016 - sfârșitul lunii iunie 2016 au apărut tot timpul date și informații nedestinate publicității privind cursul anchetei, deși majoritatea activităților se derulau la instanță în camera de consiliu.

În legătură cu cele două comunicate și cu toate aspectele apărute în presă, reclamantul a arătat că, ar exista legătură de cauzalitate și teme pe baza căruia ea ar avea calitate procesuală pasivă în acest proces.

Pârâta învederează că în raport cu obiectul raportului juridic dedus judecării prin acțiunea promovată de reclamant rezultă că ea nu are și nu poate avea calitate procesuală pasivă deoarece aspectele apărute în presă nu au nicio legătură de cauzalitate cu ea.

Comunicatele menționate în acțiune au fost emise în conformitate cu dispozițiile legale. Art 24 din Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media prevede: „Dosarele aflate pe rolul parchetelor nu pot fi studiate de reprezentanții mass-media, accesul acestora la informațiile de interes public privind stadiul în care se află cercetările efectuate în cauză realizându-se prin emiterea de comunicate sau prin comunicarea de informații la cerere, în condițiile legii”. Comunicarea efectuării de cercetări față de persoane se realizează în situația în care au dobândit calitatea de suspect, inculpat, pentru măsuri preventiv dispuse, trimiterea în judecată ori alte soluții, cum ar fi disjungerea sau declinarea în conformitate cu dispozițiile art.25 alin.2 din Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media, soluția dispusă în dosar este obiect al comunicării publice.

Art. 25 (2) din Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass media prevede: „Informațiile ... se referă la următoarele aspecte: s-a început urmărirea penală, s-a pus în mișcare acțiunea penală, s-a luat măsura reținerii, s-a solicitat instanței competente luarea/prelungirea măsurilor preventive, s-a finalizat urmărirea penală, s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată, s-a dispus trimiterea în judecată, fiind întocmit și înaintat rechizitoriul către instanță. Comunicatele sau comunicările de informații... pot cuprinde ... fapta reținută și încadrarea juridică a acesteia și motivele care au determinat adoptarea soluției sau luarea măsurii respective ”.

Mai arată că este adevărat că, la data comunicatelor avea calitatea de procuror șef DNA, dar la data promovării acțiunii prezente nu există niciun temei legal în baza căruia reclamantul să poată promova o acțiune în justiție în referire la comunicate DNA și să solicite introducerea în cauză a ei în calitate de fost procuror șef DNA. De altfel, reclamantul nu a indicat niciun temei în baza căruia în raport cu acest obiect al acțiunii ea ar avea calitate procesuală pasivă.

Nu există niciun raport de prepușenie care să justifice calitatea procesuală pasivă a ei. Sub acest aspect, precizează că, reclamantul nu a arătat în concret în cuprinsul acțiunii ce faptă ar fi comisă care să atragă răspunderea sa delictuală, când ar fi comisă și în ce ar fi constat o astfel de faptă.

În mod repetitiv, reclamantul arată, că, din 2016 ar fi fost supus unor campanii de denigrare în presă, dar nu arată în ce a constat în concret activitatea ei în calitate de pârâtă, generatoare de răspundere civilă delictuală care i-ar putea fi reținută.

Art. 13 - (2) Consiliul Superior al Magistraturii, instanțele și parchetele comunică din oficiu și la cererea reprezentanților mass-media informații de interes public, care privesc sau rezultă din activitatea acestora, prin structura de comunicare/purtătorul de cuvânt, în condițiile Legii nr. 544/2001; Art. 24 din Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media prevede: „Dosarele aflate pe rolul parchetelor nu pot fi studiate de reprezentanții mass-media, accesul acestora la informațiile de interes public privind stadiul în care se află cercetările efectuate în cameră realizându-se prin emiterea de comunicate sau prin comunicarea de informații la cerere, în condițiile legii.

Având în vedere că, pentru angajarea răspunderii civile delictuale trebuie să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, anume: existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a unui raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită, respectiv a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, solicit să considere că se impune constatarea că, angajarea răspunderii civile delictuale a ei nu este admisibilă deoarece nu există niciuna din condițiile cumulative.

Ca atare, pârâta solicită respingerea ca inadmisibilă a cererii de introducere în cauză a ei, întrucât nu poate avea calitate procesuală pasivă într-un atare litigiu.

Pârâatul C ___ C ___ C ___ a formulat întâmpinare, prin care a invocat, pe cale de excepție, lipsa calității procesuale pasive a sa, iar pe fondul cererii a solicitat respingerea acesteia ca nefondată.

Consideră ca nu este subiect al raportului juridic delictual astfel cum acesta a fost dedus judecății, întrucât nu este titularul drepturilor presupuse a fi exercitate cu rea credință sau cu depășirea limitelor impuse de lege și nu este nici executantul acțiunilor ce constituie obiectul acțiunii sau persoana implicată în lanțul decizional.

Cu alte cuvinte, este străin de actele ce fac obiectul prezentei acțiuni.

În ceea ce privește emiterea unor comunicate de presă arată pârâatul în apărare că nu el a emis comunicate de presă și nu poate avea calitate procesuală pasivă, aceasta calitate putând-o avea doar reprezentantul instituției emitente.

Referitor la pretinsa comunicare către presa de informații din timpul anchetei ("scurse pe surse"), se poate observa ca nu îi este imputata o fapta concreta, conținând detalii de loc, timp, mod, ce informații, către cine s-au comunicat etc., aspect care face imposibila stabilirea cadrului procesual și exercitarea unei aparari efective, mai alea că în intervalul de referință, informațiile/actele dosarului de urmărire penala erau cunoscute/detinite de multe persoane din afara D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești, și anume din cadrul; D.N.A. " Structura Centrala (care a solicitat Camerei Deputaților din Parlamentul Romaniei ridicarea imunității parlamentare a inculpatului G ___ S ___ A ___) și a furnizat presei informații prin intermediul Biroului de presa), Parlamentul Romaniei - Camera Deputaților (căreia i s-a solicitat ridicarea imunității parlamentare a deputatului G ___ S ___ A ___), CS.M. - Secția pentru procurori (care a emis avizul de reținere și arestare preventivă), Înalta Curie de Casație și Justiție.

În continuare, pârâtul învederează în apărare că desi reclamantul arată în momentul în care vorbește de legătură de cauzalitate ca element al răspunderii delictuale, faptul ca nu poate prezenta în concret în ce a constat fapta ilicita de divulgare și difuzare nelegala a unor probe din dosarul penal, susține totuși ca legătură de cauzalitate ar putea consta în acceptarea de către mine a producerii acestei "divulgări și difuzări nelegale".

În ceea ce îl privește, consideră ca, atât timp cat nu este acuzat el de savirsirea unei fapte ilicite și nu se indica nici măcar modalitatea practica a divulgării și difuzării de informații, de care el ar fi avut cunoștința, reclamantul nu dovedește, în primul rând, fapta ilicita imputabila lui și nici măcar nu o afirmă în concret, aspect ce îl pune în imposibilitate de a comenta și combate prezenta acțiune.

Neindicarea în concret a faptei de care este acuzat are repercusiuni și asupra vinovăției ca element al răspunderii delictuale.

În ceea ce îl privește, reclamantul ar fi trebuit să indice exact ce informație a ajuns în presa, la ce data, cum a furnizat-o și către persoane. D ___ în acest mod instanța ar putea verifica veridicitatea afirmației, legalitatea transmiterii informației, identificarea persoanelor implicate cu stabilirea competentelor legale în acest domeniu și implicit a eventualei răspunderi civile.

În aceasta ordine de idei, apreciază ca prin modalitatea de formulare a acțiunii de fata reclamantul nu a reușit să dovedească faptul ca el ar avea calitate procesuala pasiva, drept pentru care înțelege să invoce aceasta excepție pe care o susține, după cum a arătat și mai sus.

Mai arată pârâtul că reclamantul susține, în ceea ce îl privește, ca la data de 03,03.2016 el ar fi "permis accesul presei în curtea instituției și chiar manifestarea unui comportament abuziv din partea jurnaliștilor, în calitatea deținuta de procuror șef al Serviciului Teritorial Ploiești din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

Se poate lesne observa ca nici aceasta fapta care teoretic, pare ca îl vizează, nu are nicio legătură cu funcția pe care o antamează în acțiune reclamantul și pe baza căreia i se justifica lui calitatea procesuala.

În calitatea avuta la acel moment nu a avut atribuții legale în ce privește accesul sau nu în curtea sediului unității al persoanelor și, cel mai important, curtea aparținea și era administrata de o alta instituție, respectiv o unitate militare cu care Direcția Naționala Anticorupție are încheiat contract de închiriere pentru câteva încăperi în clădire.

Arată că astfel nu poate avea calitate procesual pasiva nici sub acest aspect.

Pe fond, solicită respingerea acțiunii ca nefondata, el nefiind nici persoana răspunzătoare de aspectele ce fac obiectul acțiunii și nici persoana implicata în fapt în desfășurarea acestor evenimente.

Consideră așadar ca nu sunt întrunite condițiile legale pentru antrenarea răspunderii delictuale, astfel;

Nu exista o fapta delictuala comisa de el

Nu exista nicio dispoziție cuprinsa in lege sau in regulamentul de ordine interioara al D.N.A, care sa stabilească, in sarcina șefului de serviciu teritorial, obligații privind interzicerea accesului presei intr-un spațiu exterior sediului instituției.

Mai mult, Serviciul Teritorial Ploiești al DNA funcționează într-un spațiu închis, respectiv in câteva încăperi dintr-o clădire aparținând unei unități militare și în care mai funcționează și Parchetul M_____ Ploiești de pe lângă Tribunalul M_____ București.

Curtea exterioara aparține unității militare, iar accesul este permis în interiorul curții pe tot parcursul zilei, fără a se face diferența între personal, justițiabili și presa.

Este de precizat că în perioada 2014-2015 reprezentanții mass media s-au aflat, din proprie inițiativa, aproape zilnic la sediul DMA - Serviciul Teritorial Ploiești, in intervalul 08.00 -17.00, pentru a surprinde eventuale activități care să atragă interesul acestora.

Așadar nu poate fi vorba nici de existenta vreunei forme de vinovăție .

Mai mult, nu poate fi făcut răspunzător pentru activitatea și articolele ziariștilor, aceștia răspunzând personal pentru ceea ce fac și scriu.

Nu se precizează în ce consta fapta de "scurgere pe surse" către presa de informații din timpul anchetei, în sensul de a fi furnizate detalii de loc, timp, mod, alte circumstanțe care sa permită identificarea unei activități concrete în raport cu care sa fie formulate apărările.

Nu se poate stabili in sarcina sa nici comiterea unei fapte ilicite și nici vreo forma de vinovăție, în contextul în care actele de urmărire penala/informațiile erau deținute concomitent de mai multe instituții/persoane, astfel cum a arătat anterior.

Pârâta R_____ E_____ C_____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive în ceea ce o privește, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii ca nefondate.

În apărare arată că potrivit afirmațiilor reclamantului din cererea introductivă de instanță trebuie precizat că toată această campanie de presă denigratoare a pornit de la cele două comunicate de presă prezentate de către DNA-Structura Centrala.

Aprecierile, de facto, ale reclamantului referitoare la implicarea ei în producerea faptei ilicite de "difuzare a comunicatelor de presa" cu consecințe legale privind prejudicierea imaginii personale a acestuia se limitează la următoarele:

1. ... pârâții C_____ C_____ C_____ și R_____ C_____, aceștia, în calitate de procurori ce au instrumentat dosarul la care se referă comunicatele de presă din data 23 martie 2016, precum și articolele bazate pe informațiile „scurse pe surse" în timpul urmăririi penale și în care am fost trimis în judecată pentru fapte de corupție, au comunicat către presă informații din timpul anchetei, prin încălcarea flagrantă a prezumției de nevinovăție, ceea ce a determinat apariția periodică a unor articole în mod deosebit în publicațiile apropiate DNA...

2. ... ulterior apariției unor asemenea articole, procurorii DNA obișnuiau să se prevaleze de aceste articole inclusiv pentru obținerea prelungirii arestării mele preventive...

Așadar, ea are calitate procesuala pasiva pentru ca a instrumentat dosarul penal in care a fost implicat reclamantul și ar fi comunicat presei informații din ancheta prin comunicate de presă ale DNA Structura Centrală.

Referitor la punctul 2 al acestor afirmații nu poate decât să aprecieze că instanța de judecată este supremă în a decide motivele pentru păstrarea sau ridicarea unor măsuri preventive asupra persoanelor cercetate penal în România.

Raportat la cele afirmate mai sus, la organizarea în fapt și în drept a DNA A _____ A _____, pe de o parte, și la calitatea ei de procuror în cadrul DNA ST Ploiești, pe de altă parte, se întreabă pârâta retoric în cuprinsul întâmpinării care ar fi fost "contribuția" ei la prejudicierea imaginii reclamantului "prin fapta proprie" în condițiile date? Respectiv, emiterea unor comunicate de presă de către DNA prin decizia legală a persoanelor abilitate din Direcție, biroul de presă și persoana desemnată a autoriza publicarea comunicatelor de presă (OMCJ/C/15.05.2015 - la care face referire chiar reclamantul).

În concret, nici măcar reclamantul nu justifică calitatea procesuală pasivă a ei, raportându-se în cererea de chemare în judecată exclusiv la C ____ C ____ C ____ (pg.5 din cerere).

2. Informațiile în cauză, la care face referire reclamantul, puteau fi dezvăluite de oricare persoană care ar fi intrat în contact cu această informație:

- a. P _____ - în opinia ei DNA Structura Centrală a emis doar comunicatele la care face referire reclamantul cu respectarea drepturilor la informație de interes public și la apărare a inculpatului;
- b. Parlament - documentele relevante ale dosarului au ajuns la Comisia Juridică și în Plen pentru ridicarea imunității unor persoane implicate în dosarul în cauză;
- c. CSM - documentele relevante au fost comunicate pentru a fi luată o decizie în privința magistraților care aveau calități în dosarul în cauză;
- d. Instanța de judecată - dosarul în întregime a fost comunicat instanței când a fost necesar din punct de vedere legal.

Din cererea introductivă și probatoriu rezultă indubitabil faptul că:

- Reclamantul recunoaște că, informații concrete din dosar apar în presă începând cu data de 25.03.2016, dată care este ulterioară datei la care s-a înregistrat la Parlamentul României cererea de încuviințare a reținerii și arestării preventive a inculpatului G ____ S _____ A _____ (23.03.2016), iar pe de altă parte, că toate aceste informații rezultă din referatul prin care s-a cerut încuviințarea luării acestor măsuri preventive.
- La aceeași dată de 23.03.2016, DNA- ST Ploiești a cerut și Consiliului Superior al Magistraturii încuviințarea reținerii și arestării a reclamantului și a altui inculpat, iar a doua zi a prezentat dosarul înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța asupra propunerilor de luare a măsurilor preventive, așa încât este evident că a existat o posibilitate reală de multiplicare și distribuire către alte persoane a materialului de urmărire penală aflat, în aceste împrejurări, în custodia personalului acestor instituții.
- De altfel, analizând articolele de presă depuse de reclamant în susținerea acțiunii sale, se constată că nu au fost publicate alte informații decât cele care se regăsesc în referatul cu propunere de arestare preventivă a reclamantului, respectiv, de încuviințare a arestării inculpatului G ____ S _____ A _____, referate la care, cele mai multe articole de presă, fac trimitere.

Faptul că reclamantul a folosit astfel de susțineri, este o dovadă în plus că reclamantul prezintă doar supoziții, acceptând ideea că informațiile puteau fi furnizate și de alte persoane decât ea sau de către colegul ei.

Mai arată în apărare pârâta că în fapt, datele care apar din comunicatele de presă depuse de acesta nu numai că puteau fi aflate dintr-o multitudine de alte surse dar, din punctul ei de vedere, puteau fi deduse

logic din informațiile publice de la acea data (date publice despre persoane aflate la conducerea Parchetelor Prahova, relațiile sociale de notorietate ale acestora, etc.).

În mod cert, însă, fapta ilicită astfel cum este prevăzută și imputată de NCC nu poate fi stabilită și probată decât în mod OBIECTIV, ea neputând fi făcută „responsabilă” pentru o fapta ilicită inexistentă.

Prejudiciul astfel cum a fost motivat în acțiune se limitează la trimiteri doctrinare referitoare la repararea acestuia, fapt pe care nu îl contestă. Însă, prejudiciul trebuie să fie identificat față de fiecare pârât în parte.

Pe cale de consecință, identificarea întinderii prejudiciului, care teoretic ar fi fost săvârșit de ea, nu poate fi identificat (altfel spus cert), dar solicitarea reclamantului este cea care subzista în această acțiune civilă, fără probe sau măcar definiție.

În drept, invocă art.36 NCPC, art.1349 și urm. NCC, art.1357 și urm. NCC.

Pârâta DNA a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii formulate de reclamantul E____ E____ E____.

În apărare, pârâta a invocat faptul că, în conformitate cu prevederile legale și constituționale, Direcția Națională Anticorupție a transmis Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cererea și referatul întocmit în cauză, în vederea sesizării ministrului Justiției pentru a cere președintelui Camerei Deputaților încuviințarea reținerii și a arestării preventive a deputatului G____ S____ A____, deputat în Parlamentul României (...)

Subliniază că în comunicatul sus-precizat, respectiv Comunicatul nr. 336/VTI1/3/23 martie 2016 nu apare amintit E____ E____ E____, numele reclamantului din prezenta cauză.

Ulterior, a fost emis în completare Comunicatul nr. 342/VIII/3/ 23 martie 2016 din care rezultă:

În completarea comunicatului nr. 336/VIII/3 din 23 martie 2016, referitor la solicitarea de încuviințare a reținerii și a arestării preventive a deputatului G____ S____ A____, deputat în Parlamentul României, Biroul de Informare și Relații Publice este abilitat să transmită următoarele:

Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești au dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și reținerea pentru 24 de ore, începând cu data de 23 martie 2016, a următorilor inculpați:

E____ E____ E____, la data faptelor procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, pentru săvârșirea infracțiunilor de

- folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații,

- luare de mită.

La data de 23 martie 2016, inculpații E____ E____ E____, M____ AURELIAN C____, I____ C____ și DOSARU V____ urmează să fie prezentați Înaltei Curți de Casație și Justiție cu propunere de arestare preventivă pentru 30 de zile. "

Totodată, Comunicatului nr, 328/VTII/3/2016 se încheie prin specificarea faptului că:

” Facem precizarea că punerea în mișcare a acțiunii penale este o etapă a procesului penal reglementată de Codul de procedură penală, având ca scop crearea cadrului procesual de administrare a probatorului, activitate care nu poate, în nici o situație, să înfrângă principiul prezumției de nevinovăție

Urmare a cercetărilor penale efectuate în dosarul penal nr. 308/P/2016 de procurorii Serviciului Teritorial Ploiești al Direcției Naționale Anticorupție, cu privire inclusiv la reclamantul din prezenta cauză, a fost emisă Ordonanța Procurorului din data de 23.03.2016 prin care s-a dispus reținerea acestuia. Ulterior, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis solicitarea D.N.A. de arestare a inculpatului pentru 30 de zile. Măsura privativă a fost prelungită succesiv până în luna iulie 2016.

Pe fond, precizează că ambele comunicate, respectiv Comunicatul nr. 336/VIO/3 din 23.03.2016 și 342/VII11/3/ 23 martie 2016, au fost emise cu respectarea Legii nr. 544/2001 a transparenței decizionale și a prevederilor Ghidului privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media, numai după ce reclamantului i-a fost adusa la cunoștința calitatea de suspect.

Cu privire la angajarea răspunderii civile delictuale a Direcției Naționale Anticorupție: A. Pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: existența unui prejudiciu; existența unei fapte ilicite; existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Apreciază că, sub aspectul menționat mai sus, condițiile necesare pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, nu sunt, în speță, întrunite cumulativ. În mod obișnuit, fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, este definită ca fiind orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane. Pe planul teoriei generale a dreptului noțiunea de faptă ilicită cuprinde orice abatere de la normele legale care se răsfrânge direct și nemijlocit asupra unui anumit drept subiectiv, prejudiciindu-l.

Prin urmare, activitatea Biroului de Presă a D.N.A. a fost perfect legală, raportată la momentul în care a avut loc emiterea comunicatelor de presă, nicio altă împrejurare nefiind de natură să înfrângă caracterul licit al acestora.

Așadar, deși de natură să aduce prejudicii unui drept subiectiv, fapta cauzatoare nu va avea caracter ilicit, prin urmare nu se va pune problema angajării răspunderii civile atunci când ea a fost săvârșită în îndeplinirea unei prevederi legale ori cu permisiunea legii” (D ____ civil. Teoria generală a obligațiilor, C. S _____, C. Bîrsag, E ____ . Aii B ____, 2002), în speță fiind vorba de Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

În considerarea și cu respectarea Legii nr. 544/2001, precum și a art. 25 alin 4 din Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 482 din 1 iunie 2012 cu modificările și completările aduse prin Hotărârea Plenului CSM nr. 573 din 6 mai 2014.

Mai arată pârâta că, totodată, fapta ilicită se obiectivează în anumite activități ale autorului său, ce reprezintă manifestarea exterioară a conștiinței și voinței autorului, astfel încât, în speță, răspunderea nu poate fi angajată întrucât, sub aspectul laturii subiective, fapta la care face referire reclamantul a fost săvârșită fără vinovăție, mass-media, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 482 din 1 iunie 2012 cu modificările și completările aduse prin Hotărârea Plenului CSM nr. 573 din 6 mai 2014.

Luând în considerare cele expuse, respectiv că nu sunt evidențiate fapte care oferă acces la informațiile publice așa cum sunt prevăzute atât în Legea nr. 544/2001, dar și în Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media, putem concluziona în sensul că, în speță, nu poate fi reținută comiterea cu vinovăție a vreunei fapte cauzatoare de prejudicii.

Menționează că nici existența unui raport de cauzalitate _____ prejudiciu nu este probată, atât timp cât, așa cum a precizat mai sus, ambele comunicate de presă cuprind specificația potrivit căreia, atât punerea în mișcare a urmăririi penale, cât și trimiterea în judecată reprezintă etape ale procesului penal reglementate de Codul de procedură penală, activități care nu pot, în nicio situație,

să înfrângă principiul prezumției de nevinovăție, aspecte comunicate ca atare de D.N.A. prin Biroul de Presă al instituției.

Cu atât mai mult, apreciază că emiterea comunicatelor de presă în discuție de către Biroul de Informare și Relații Publice al DNA s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu legislația națională și europeană.

Că este așa, rezultă din terminologia utilizată pe parcursul comunicatului de presă, cel în care apare amintit numele reclamantului E_____ E_____ E_____ având specificat: ”Facem precizarea că punerea în mișcare a acțiunii penale este o etapă a procesului penal reglementată de Codul de procedură penală, având ca scop crearea cadrului procesual de administrare a probatorului, activitate care nu poate, în nici o situație, să înfrângă principiul prezumției de nevinovăție”

Aceste mai sus menționate circumstanțe fac dovada faptului că D.N.A. nu a formulat prin comunicatele de presă susțineri cu caracter de certitudine, cum eronat motivează reclamantul, ci, dimpotrivă, a acționat păstrând echilibru între dreptul opiniei publice de a fi informată și drepturile persoanelor inculpate, în considerarea prezumției de nevinovăție a acestora.

Apreciază că cercetarea penală și trimiterea în judecată a reclamantului nu constituie în sine o faptă ilicită, atâta vreme cât s-a circumscris unui cadru legal, în cauză nefiind vorba de nicio încălcare a normelor de procedură penală.

Astfel, reclamantul a beneficiat de prezumția de nevinovăție, pe tot parcursul desfășurării procesului penal, nefiind constatată atingerea unui drept subiectiv al acestuia sau vreo faptă cauzatoare de prejudiciu cu caracter ilicit de natură să atragă răspunderea civilă delictuală a ei.

De asemenea, apreciază că emiterea comunicatelor de presă în discuție de către Biroul de Informare și Relații Publice al DNA s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu legislația națională și europeană.

Prin urmare, Direcția Națională Anticorupție a urmat standardele informării publice la fiecare etapă a procesului penal.

În concluzie, apreciază că în speță nu sunt îndeplinite condițiile angajării răspunderii civile delictuale în ce privește Direcția Națională Anticorupție.

Referitor la pârâții L_____ C_____ Kovesi, fost procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, precum și C_____ C_____ C_____ și R_____ C_____, face precizarea că nici unul din ei nu își mai desfășoară activitatea în cadrul DNA.

În privința acestora, solicită instanței a constata că acțiunea îndreptată împotriva acestora este inadmisibilă, având în vedere împrejurarea că răspunderea materială a magistraților este distinct prevăzută de Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, neputând _____ dreptului comun.

În apărare, pârâta solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, pe care le atașează în copie, întâmpinării.

Tribunalul a unit cu fondul excepțiile lipsei calității procesuale pasive a pârâților B_____ B_____ C_____, C_____ C_____ C_____ și R_____ C_____.

Tribunalul a încuviințat și administrat probe cu înscrisuri și proba testimonială solicitată de reclamant, martorul propus de acesta fiind audiat la termenul de judecată din data de 09.11.2021.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Deliberând cu prioritate, conform dispozițiilor art. 248 C.proc.civ., asupra excepțiilor lipsei calității procesuale pasive a pârâților pasive a pârâților B____ B____ C____, C____ C____ C____ și R____ C____, invocate de pârâți, Tribunalul constată că acestea sunt întemeiate, pentru considerentele care vor fi arătate în continuare.

În ceea ce o privește pe pârâta B____ B____ C____, Tribunalul constată că reclamantul a invocat, prin raportare la conferința de presă a pârâtei din 14.02.2018 că ea ar fi declarat faptul că poartă responsabilitatea pentru comunicatele instituției pe care o conduceam (filele 2, 3, 4 acțiune) și că împotriva sa a debutat o campanie de denigrare încă din după amiaza zilei de 1.03.2016 când a fost invitat telefonic la DNA- Serviciul Teritorial Ploiești, iar la intrarea și ieșirea sa din sediul acestui serviciu teritorial era presa convocată de procurorii DNA, iar posturile locale și naționale de știri au difuzat știri care sugerau încă înainte de a fi audiat că ar fi avut calitate de suspect, campanie ce a continuat și în 2.03.2016, când a fost audiat ca martor și când presa s-a aflat la sediul DNA. Totodată, constată Tribunalul că reclamantul a mai invocat prin cererea introductivă de instanță că în ziua de 23.03.2016 a fost din nou la DNA - Serviciul Teritorial Ploiești, când de asemenea erau prezenți jurnaliști (fila nr. 7 acțiune);

În continuare, reclamantul a arătat că, în 25.03.2016 a fost arestat preventiv, ceea ce a declanșat în presă în perioada 23-25 martie 2016 o campanie de presă cu zeci de articole și știri televizate în presa națională și locală, fiind supus unui "linșaj mediatic" (fila nr. 8 acțiune);

Reclamantul a mai invocat, sub același aspect, al justificării calității procesuale pasive a pârâtei B____ B____ C____, două comunicate de presă din 23.03.2016 nr. 336/VIII/3 și 342/VIII/3 al căror conținut și consecințe, potrivit susținerii reclamantului sunt prejudiciabile, faptul că, în perioada 23.03.2016 - sfârșitul lunii iunie 2016 au apărut tot timpul date și informații nedestinate publicității privind cursul anchetei, deși majoritatea activităților se derulau la instanță în camera de consiliu.

În legătură cu cele două comunicate și cu toate aspectele apărute în presă, reclamantul a învederat instanței că pârâta B____ B____ C____ are calitate procesuală pasivă. Cu toate acestea, Tribunalul nu poate reține ca fiind întemeiate argumentele invocate de reclamant în justificarea calității procesuale pasive a pârâtei, întrucât în opinia instanței, emiterea celor două comunicate de presă în temeiul dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Ghidul privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media nu poate fi atribuită pârâtei, astfel că în raport cu obiectul raportului juridic dedus judecării prin acțiunea promovată de reclamant rezultă că ea nu are și nu poate avea calitate procesuală pasivă deoarece aspectele apărute în presă nu au nicio legătură de cauzalitate cu ea.

În ceea ce îi privește pe pârâții C____ C____ C____ și R____ C____, Tribunalul constată că nici aceștia nu pot avea calitate procesuală pasivă în speță, în considerarea următoarelor argumente. Referitor la emiterea unor comunicate de presa, Tribunalul constată că nu pârâții au fost cei care au emis comunicatele de presa și nu pot avea calitate procesuala pasiva. Referitor la pretinsa comunicare către presa de informații din timpul anchetei ("scurse pe surse**), Tribunalul arată că cei doi pârâți au instrumentat dosarul privindu-l pe reclamant în calitate de procurori, dar cu toate acestea nu au fost indicate faptele concrete (respectiv în ce modalitate, împrejurări etc.) săvârșite de către cei doi pârâți, respectiv condițiile în care aceștia pretins ar fi comunicat, dincolo de cadrul oficial, informații către presă.

Totodată, referitor la pârâțul C___ C_____ C_____, arată instanța că prin cererea de chemare în judecată reclamantul a învederat că, în ceea ce îl privește pe acest pârât, la data de 03.03.2016 el ar fi “permis accesul presei în curtea instituției și chiar manifestarea unui comportament abuziv din partea jurnaliștilor, în calitatea deținută de procuror șef al Serviciului Teritorial Ploiești din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Tribunalul reține însă că nici sub aspectul acestei fapte imputată pârâtului de către reclamant și pretins săvârșită de acesta, pârâțul C___ C_____ nu are calitate procesuală pasivă. În acest sens, instanța apreciază ca fiind întemeiate argumentele expuse de pârât în sensul că, în calitatea avută la acel moment nu a avut atribuții legale în ce privește accesul sau nu în curtea sediului unității al persoanelor și, cel mai important, curtea aparținea și era administrată de o altă instituție, respectiv o unitate militară cu care Direcția Națională Anticorupție are încheiat contract de închiriere pentru câteva încăperi în clădire.

În ceea ce privește cererea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta DNA, Tribunalul are în vedere următoarele aspecte.

Tribunalul constată că pe de o parte reclamantul a făcut referire la cele două comunicate de presă prezentate de către DNA-Structura Centrală în cursul zilei de 23 martie 2016, pe site-ul www.pna.ro, respectiv comunicatul nr.336/VIII/3 și comunicatul 342/VIII/3 care face referire la cel dintâi, iar pe de altă parte la informațiile apărute în presă pe toată perioada începând cu data de 23 martie și până la trimiterea lui în judecată la sfârșitul lunii iunie 2016.

Analizând înscrisurile existente la dosarul cauzei Tribunalul constată că într-adevăr în perioada indicată de reclamant în presă au apărut date și informații nedestinate publicității, atât cu privire la cursul anchetei (acte procesuale care prin specificul lor se desfășurau în Camera de Consiliu), cât și cu privire la probele administrate în cauză (inclusiv la declarațiile martorilor cu identitate protejată), într-o perioadă în care acestea nu puteau în mod legal și nu trebuiau să ajungă în presă. Aici Tribunalul constată că aceste informații au apărut inclusiv în perioada de zece zile de reținere.

Constată Tribunalul că la data de 23 martie, în jurul orelor 14.30-15.00, pe site-ul www.pna.ro a fost publicat comunicatul de presă nr.336/VIII/3 prin care se aducea la cunoștința publică faptul că DNA a trimis Parchetului de pe lângă ICCJ cererea și referatul întocmit în cauză, în vederea sesizării ministrului justiției pentru a cere președintelui Camerei Deputaților încuviințarea reținerii și arestării preventive a deputatului S____ G____, pentru săvârșirea mai multor infracțiuni. În conținutul acestui comunicat, se arată că „în perioada 20J 3-2014, în timp ce pe rolul Parchetului de pe lângă Curtea de Ape Ploiești se afla în curs de urmărire penală o cauză complexă în care se efectuau cercetări cu privire la săvârșirea unor infracțiuni de evaziune fiscală și spălare de bani, mai multe persoane vizate au obținut informații confidențiale pe mai multe căi, printre cei implicați în furnizarea ilegală de informații nedestinate publicității fiind și G___ S_____ A_____ - deputat în Parlamentul României. Informațiile confidențiale priveau obiectul cercetărilor, persoanele fizice și juridice cercetate, măsurile de supraveghere tehnică dispuse, măsurile preventive ce urmau a fi luate, numele procurorului de caz și ale ofițerilor de poliție delegați să efectueze urmărire penală.

Concret, folosindu-se de influența pe care o avea și pe care o exercita efectiv pentru menținerea și promovarea în funcții publice, suspectul G___ S_____ Aurelian a capacitat un magistrat și o persoană din conducerea inspectoratului de Poliție Județean Prahova (I.P.J.) Prahova să-i furnizeze informații confidențiale din dosarul aflat în curs de urmărire penală pe rolul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

Faptele ar fi fost comise în contextul în care, pe de o parte, deputatul G___ S_____ A_____ avea interesul să protejeze două persoane implicate în activitatea infracțională ce făcea obiectul

anchetei, iar pe de altă parte, avea personal interese de natură financiară la mai mulți agenți economici supuși anchetei.

În schimbul informațiilor nedestinate publicității pe care le-a obținut, suspectul G _____ S _____ A _____ a promis, pe de o parte, persoanei din conducerea I.P.J. Prahova că o va sprijini să își mențină funcția, dar și să obțină alte funcții de conducere. Pe de altă parte, a acordat magistratului sprijin în vederea obținerii unor funcții de conducere sau execuție în cadrul unor instituții publice centrale. "

Ca efect al acestui comunicat de presă, în după-amiaza aceleiași zile de 23 martie 2016, începând cu ora 15.00, în presa (locală și națională) au apărut o _____ articole care, preluând informațiile din respectivul comunicat, relatau în mod expres și concludent faptele descrise în conținut ca fiind săvârșite de reclamantul E _____ E _____ și de ceilalți inculpați din dosar.

Un exemplu în acest sens este articolul pe care reclamantul l-a și atașat cererii, postat de jurnalista Ondine G _____ pe data de 23.03.2016 la ora 1600 și intitulat „Dosar BOMBĂ la DNA Ploiești” în care, printre altele, se afirma faptul că urma ca procurorul M _____ și cu reclamantul T _____ urmau să fie audiați unde le vor fi prezentate mai multe acuzații și se invocau „surse judiciare”, respectiva jurnalistă precizând faptul că reclamantul E _____ E _____ a furnizat informații în urma cărora un om de afaceri a fugit din țară și că „a dat informații secrete membrilor unui grup infracțional”.

Astfel de articole au apărut în ziua de 23.03.2016 în mai multe ziare on-line; unele dintre aceste articole au fost atașate cererii de chemare în judecată, spre exemplificare.

Tribunalul, față de aspectele evocate mai sus, constată că încă înainte ca reclamantul să fie audiat la respectiva unitate de parchet, înainte de a afla acuzațiile în integralitatea lor și de a se putea apăra prin această audiere, în spațiul public s-au dat ca certe reținerea și chiar arestarea lui cu precizarea că acest lucru va surveni ca urmarea a comiterii infracțiunilor relatate în comunicatul de presă nr. nr.336/VHI/3, prin referirea la „un magistrat”. Tribunalul reține ca fiind întemeiate argumentele reclamantului, în sensul că informațiile care au ajuns în spațiul public induceau publicului nu doar ideea de vinovăție, dar și pe aceea a unei arestări sigure (chiar înainte de reținerea și de audierea obligatorie în acel moment, potrivit codului de procedură penală), știut fiind faptul că reținerea este o etapă premergătoare obligatorie arestării și decizia privind o asemenea măsură nu poate fi luată decât după audierea obligatorie a persoanei cercetate, prin aprecierea coroborată a probelor din dosar.

În continuare, în aceeași zi, tot în jurul orei 16.00, presa menționa că a ajuns la DNA Ploiești pentru audiere și făcea referire la faptul că „există deja aviz pentru reținere de la CSM”, sugerând, iară nicio îndoială, că reținerea lui este sigură, cu toate ca nici la acea oră reclamantul nu fusese încă chemat la sediul DNA, cu atât mai puțin audiat; mai mult decât atât, ziariștii prezentau în articole detalii despre noile acuzații ce urmau a i se aduce și despre care nu cunoștea aproape nimic, indicând ca izvor al acestora „surse judiciare”. Tribunalul constată că aceste aspecte au fost probate de către reclamant, prin înscrisurile (exemplu articole) anexate cererii.

Tribunalul reține că fapta ilicită imputată pârâtei DNA constă în divulgarea unor probe dintr-un dosar penal aflat în faza de urmărire penală la această instituție.

Analizând condiția faptei ilicite, trebuie amintit că o astfel de faptă poate fi nu numai o acțiune, dar și o omisiune de la îndeplinirea unei activități sau de la săvârșirea unei acțiuni prevăzută de normele imperative ale legii. Cu alte cuvinte, inacțiunea este faptă ilicită în toate cazurile când legea prevede imperativ obligația unei persoane de a acționa într-un anumit fel, adică de a avea o conduită pozitivă, obligație care însă nu a fost respectată.

În speță, dispozițiile legale a căror încălcare atrage caracterul ilicit al faptei sunt cele de la art. 12 lit. e) și f) din Legea nr. 544 din octombrie 2001 privind liberul acces la informațiile de interes public potrivit căroră „(1) Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 11¹, următoarele informații: e) informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare; f) informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces;”

Tribunalul subliniază că respectarea obligației de asigurare a secretului probelor în timpul anchetei penale, ca excepție de la principiul universal al liberului acces la informațiile de interes public, are drept scop protejarea unor importante drepturi universale ale celor implicați în astfel de cercetări, precum dreptul la viața privată (art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului), dreptul la propria imagine (prin raportare la dreptul la libertatea de exprimare prevăzut de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului), dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție (art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului).

Fiind vorba de dispoziții legale imperative, respectarea acestora revine oricărei persoane fizice sau juridice care _____ informații exceptate de la liberul acces al cetățenilor la informațiile de interes public. În speță informațiile aduse la cunoștința publicului privea aspecte cu privire la probe strânse de chiar pârâta DNA care instrumenta acest dosar penal privindu-l și pe reclamant, astfel încât obligația de respectare a secretului acestora aparține în primul rând acestei instituții prin angajații săi.

Tribunalul mai are în vedere faptul că alin. 2 ale art. 12 din Legea nr. 544 din octombrie 2001 prevăd expres faptul că răspunderea pentru aplicarea măsurilor de protejare a informațiilor aparținând categoriilor prevăzute la alin. (1) revine nu numai persoanelor, ci și „autorităților publice care dețin astfel de informații, precum și instituțiilor publice abilitate prin lege să asigure securitatea informațiilor”.

În raport de aceste dispoziții legale și de dovezile administrate în cauză, din care rezultă cu certitudine că informațiile cu privire la dosar și la probe provin de la pârâta DNA ce le-a realizat în cursul cercetării penale din dosarul penal, Tribunalul reține că această instituție are calitate procesuală pasivă în calitate de autoritate publică ce deținea informația secretă, legiuitorul atribuindu-i acesteia principala obligație și răspundere pentru asigurarea securității informațiilor.

De asemenea, nedepistarea, în cadrul unei anchete disciplinare, a persoanei vinovate de „scurgerea informației secrete” nu poate fi pusă în sarcina reclamantului și nu constituie o condiție pentru atragerea răspunderii civile delictuale a instituției deținătoare a informației, nici din punctul de vedere al legii speciale ce reglementează această răspundere (art. 12 alin. 2 Legea nr. 544 din octombrie 2001), dar nici din punctul de vedere al normelor de drept comun ce reglementează răspunderea civilă delictuală (art. 998-1000 din vechiul Cod civil).

În ceea ce privește practica CEDO cu privire la pretențiile împotriva pârâtei DNA, Tribunalul constată că deosebit de relevantă este cauza C _____ contra României, în care CEDO a analizat chiar scurgerea de informații către presă în timpul unei investigații penale. În speța respectivă, ca și în cauza dedusă judecății, CEDO a analizat apariția în presă a unor înregistrări telefonice dispuse în cadrul unei anchete penale înainte de a se ajunge în fața instanței de judecată. Deoarece statul român nu a reușit să preîntâmpine scurgerea de informații, CEDO a considerat că dreptul la respectarea vieții private și de familie ale respectivului aplicat, prevăzut în articolul 8 din Convenție, a fost încălcat.

Într-adevăr, art.6 par.2 din Convenție garantează fiecărui acuzat prezumția de nevinovăție, dispunând că orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată până când vinovăția sa nu a fost stabilită legal.

Într-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a decis că dispozițiile art.6 par.2 din Convenție impun ca orice reprezentant al statului să se abțină să declare public faptul că cel pus sub urmărire penală sau trimis în judecată este vinovat de săvârșirea infracțiunii ce i se reproșează, înainte ca vinovăția acestuia să fi fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Norma convențională evocată nu ar putea fi invocată spre a împiedica autoritățile să informeze publicul cu privire la anchetele penale în curs, dar le impune să procedeze cu toată grija și rezerva comandate de respectarea prezumției de nevinovăție, în acest sens având o importanță deosebită alegerea termenilor prin care reprezentanții statului formulează declarații înainte ca o persoană să fie judecată și recunoscută vinovată, prin hotărâre definitivă, de săvârșirea unei infracțiuni.

Curtea nu poate reține apărarea pârâtei DNA conform căreia această instituție a emis doar cele două comunicate de presă, care în opinia pârâtei s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu legislația națională și europeană

Emiterea celor două comunicate s-a realizat cu respectarea dreptului publicului la informare, însă nu are legătură cu fapta ce stă la baza pretențiilor deduse judecării de punere la dispoziția jurnaliștilor a unor informații și probe dintr-un dosar penal, faptă ce are la bază nerespectarea obligației legale de securizare a informațiilor secrete de către instituția publică deținătoare a informației.

În concluzie, Tribunalul reține că „scurgerea” către presă a unor probe din dosare în timpul urmăririi penale, o fază nepublică a procedurii penale, constituie o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private în contextul în care respectivele înregistrări erau realizate în afara atribuțiilor publice ale reclamantului și ofereau detalii despre activitățile reclamantului și familiei acestuia și îl puneau într-o lumină defavorabilă, creând impresia că acesta a săvârșit fapte penale anterior emiterii rechizitoriului și pronunțării unei hotărâri judecătorești pe fondul cauzei.

De asemenea, văzând că obiectul examinării îl reprezintă „scurgerea” de informații secrete deținute de o autoritate publică ce avea obligația legală a asigurării păstrării secretului acestora, Tribunalul mai reține că în cauză este irelevant interesul public deosebit cu privire la respectivul dosar penal întrucât un astfel de interes nu înlătură obligația instituției DNA de a-și organiza activitatea și funcționarea acesteia prin luarea tuturor măsurilor care să asigure îndeplinirea obligației legale de asigurare a secretului probelor din dosarele aflate în curs de cercetare penală. Această instituție avea dreptul de a aduce la cunoștința publicului doar informații de natura celor din comunicatele de presă emise, însă, în același timp avea și obligația de a lua toate măsurile necesare asigurării secretului probelor din respectivul dosar penal. Faptul că această pârâtă nu a păstrat în siguranță informațiile aflate în posesia sa a făcut posibilă „scurgerea” lor către mass media și a avut drept consecință vătămarea drepturilor reclamantului la propria imagine, dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție într-o perioadă în care acesta beneficia de această prezumție.

În ceea ce privește condiția prejudiciului produs reclamantului prin divulgarea informațiilor ce constituiau probe în dosarul penal în care era cercetat, Curtea constată că și această condiție este îndeplinită.

Caracterul cert al prejudiciului este dat de faptul că acesta este actual, în sensul că era deja produs la data la care se pretinde repararea lui.

Relevanța probelor din dosarul penal în stabilirea vinovăției reclamantului revenea instanței de judecată investită prin rechizitoriu. Divulgarea acestor probe la un moment în care aveau caracter secret, prin intermediul unei emisiuni de televiziune, au creat un prejudiciu de imagine reclamantului, aducând atingere dreptului acestuia la respectarea vieții private, drept ce înglobează dreptul la imagine, onoare, demnitate. De asemenea, întrucât nu se pronunțase o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare, au produs chiar o încălcare a prezumției de nevinovăție a reclamantului.

În cauza C _____ contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat faptul că dreptul la respectarea vieții private și dreptul la libertatea de exprimare sunt drepturi egale în sensul Convenției și sunt îndreptățite la o protecție egală atunci când sunt puse în balanță.

Curtea a reținut faptul că extrase din dosarul de urmărire penală au fost făcute publice anterior emiterii rechizitoriului. Reținând împrejurarea că ceea ce face obiectul examinării este „scurgerea” informațiilor de către autorități, a apreciat ca irelevant faptul că dosarul penal în care era cercetat reclamantul prezenta un interes public deosebit.

De asemenea, Curtea a statuat faptul că acest caz nu privește o pierdere a reputației ca rezultat al acțiunilor proprii ale unei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, de vreme ce la momentul publicării informațiilor confidențiale, reclamantul beneficia de prezumția de nevinovăție.

În concluzie este certă producerea prejudiciului prin divulgarea și difuzarea unor informații secrete, reprezentate de probe administrate în cursul cercetării penale, fază nepublică a procesului penal, anterior emiterii rechizitoriului și bineînțeles anterior pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare a reclamantului.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul de imagine al reclamantului, deși aceasta apare ca fiind una evidentă, totuși comportă unele discuții ce vor fi redată întrucât au importanță în dimensionarea prejudiciului solicitat de către reclamant.

Astfel, prejudiciul de imagine suferit de către reclamant are drept bază cauzală faptele celor trei pârâte de divulgare și difuzare nelegală a unor probe dintr-un dosar penal la o dată când reclamantul beneficia de prezumția de nevinovăție și deținea o funcție publică deosebit de importantă. Dreptul la imagine este unul complex iar atingerile aduse acestuia presupun o multitudine de posibile fapte, atât ale altor persoane fizice sau juridice, dar și fapte personale ale celui despre a cărui imagine este vorba.

În ceea ce privește vinovăția, latura subiectivă a faptei ilicite, Tribunalul constată că pentru angajarea răspunderii civile delictuale aceasta poate fi atât sub forma culpei (imprudență sau neglijență), cât și sub forma intenției (directe sau indirecte). În speță, dată fiind obligația legală de respectare a secretului probelor administrate în cursul urmăririi penale, nerespectarea acestei obligații s-a produs, dacă nu cu intenție, cel puțin din culpa instituției pârâte DNA, care avea obligația legală de a organiza activitatea și funcționarea propriilor instituții astfel încât să evite nerespectarea procedurii de protecție a datelor nepublice.

Mai mult decât atât, obligația generală de a nu aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor prin publicare de informații secrete este o obligație de rezultat, fiind evident că, atunci când se săvârșește o astfel de faptă, vinovăția există, în lipsa unor cauze exoneratoare, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul moral rezultând expres din însăși săvârșirea faptei.

În acest sens, trebuie avut în vedere că răspunderea unei autorități publice care a săvârșit a faptă nelegală este o răspundere obiectivă, victima prejudiciului nefiind obligată să facă dovada vinovăției, întrucât odată hotărât, de către instanța de judecată, că fapta acesteia încalcă o normă legală imperativă, nici autoritatea și nici angajatul vinovat nu se vor putea exonera de răspundere prin proba lipsei de vinovăție, deoarece autoritățile publice trebuie să depună o diligență maximă în respectarea

dispozițiilor legale ce reglementează activitatea acestora, iar în privința angajatului, incompetența, neștiința și, mai ales, reaua-intenție, nu pot fi scuzabile.

În ceea ce privește quantumul prejudiciului, Tribunalul reține că nici sistemul legislativ românesc și nici normele dreptului european nu prevăd în mod concret criterii care să ducă la o reparare pe deplin a daunelor morale, iar acest principiu, al reparării integrale a unui astfel de prejudiciu, nu poate avea decât un caracter estimativ, fapt explicabil în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil de a fi echivalate bănesc.

Prin urmare, despăgubirile pentru repararea prejudiciilor morale sunt dificil de stabilit, în absența unor criterii sau probe, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală.

Cuantificarea daunelor morale se impune a fi realizată în concret, în funcție de circumstanțele personale ale fiecărei victime, circumstanțe ce vizează atât consecințele sociale cât și cele psihice suferite de acestea.

În speță, prin divulgarea și difuzarea unor probe cu caracter secret administrate în faza cercetării penale, a fost adusă o atingere onoarei, reputației și demnității reclamantului, consecințele produse neputând fi nesocotite. Faptul că în urma trimiterii în judecată a reclamantului, prin rechizitoriul ce a avut în vedere și probele ce au fost divulgate și difuzate în perioada cercetării penale, acesta a fost condamnat nu poate constitui un argument pentru a aprecia că acesta nu a suferit un prejudiciu de imagine, respectiv că nu a fost încălcată prezumția de nevinovăție.

În concluzie, referitor la întinderea prejudiciului este evident că aceasta nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă.

În ceea ce privește quantumul posibilelor despăgubiri acordate, ceea ce trebuie în concret evaluat nu este prejudiciul ca atare, ci doar despăgubirea ce vine să compenseze acest prejudiciu și să aducă acea satisfacție de ordin moral celui prejudiciat.

Instanța apreciază că suma de 1.000.000 lei solicitată de către reclamant este nejustificată și exagerată în raport de prejudiciul suferit, prejudiciu care, așa cum s-a menționat anterior, nu poate fi cuantificat, iar stabilirea acestuia este lăsată la latitudinea judecătorului în funcție de circumstanțele cauzei.

Pentru considerentele expuse, Tribunalul apreciază că suma de 25.000 lei este una proporțională și echitabilă prejudiciului suferit de reclamant și în consecință va admite în parte acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta DNA și va obliga pârâta la plata către acesta a sumei de 25.000 lei cu titlu de daune morale reprezentând repararea prejudiciului cauzat, precum și a dobânzii legale de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri (având în vedere că acesta este momentul la care creanța în bani devine certă, lichidă și exigibilă) și până la momentul plății efective.

PENTRU ACESTE CONSIDERENTE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Admite excepțiile lipsei calității procesuale pasive a pârâților B _____ B _____ C _____, cu domiciliul ales în București, _____, Sector 5, B _____ B _____ la ușa instanței, C _____ C _____, cu domiciliul în Câmpina, _____, _____, Jud. Prahova, și R _____ E _____ C _____, cu domiciliul în Ploiești, _____, 126, Jud. Prahova, invocate de către fiecare dintre acești pârâți prin întâmpinare și unite de instanță cu fondul cauzei și, în consecință, respinge cererea astfel cum a fost precizată formulată de reclamant în

contradictoriu cu acești pârâți ca fiind formulată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

Admite în parte acțiunea precizată formulată de reclamant E____ E____ E____, cu domiciliul în Com. Păulești, _____ . 129, Jud. Prahova, în contradictoriu cu pârâta DNA, cu sediul în București, _____ . 79-81, Sector 1.

Obligă pârâta la plata către reclamant a sumei de 25.000 lei cu titlu de daune morale reprezentând repararea prejudiciului cauzat, precum și la plata a dobânzii legale de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până la momentul plății efective.

Respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare, cererea de apel urmând a se depune la Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă.

Pronunțată azi, 24.11.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE GREFIER

G____ V____ C____ I____ M____

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO